விவேக போதினி

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ...
REGISTERED
21 OCT 1914
MADRAS

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ஆனந்த௵ ஆவணி௴ =1914-௵ செப்டம்பர்௴ } பகுதி 3

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

6. தாயுமானவர்

14. உணர்வும் அப்யாஸமும்

எல்லாமு னடிமையே யெல்லாமு னுடைமையே
யெல்லாமு னுடைய செயலே
எங்கணும் வியாபிநீ யென்றுசொலு மியல்பென்
றிருக்காதி வேத மெல்லாஞ்
சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாச்
சொல்லிறந் தவரும் விண்டு
சொன்னவையு மிவைநல்ல குருவான பேருந்
தொகுத்த நெறிதானு மிவையே
அல்லாம லில்லையென நன்று வறிந்தே
னறிந்தபடி நின்று சுகநா
னாகாத வண்ணமேயிவ்வண்ண மாயினே
னதுவுநின தருளென் னவே
கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே யுணர்த்தினை
கதிக்குவகை யேது புகலாய்
கருத்தரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்மித்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (கருணாகரக்கடவுள்—3)

15. உணர்வும் அப்யாஸமும்

பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பக்ஷமோ வெனது பக்ஷம்
பார்த்த விடமெங்கணுங் கோத்தநிலை குலையாது
பரமவெளி யாக வொருசொற்
றிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கவுஞ்
சேராம லாரா கநான்
சிறுவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
தேக்குசிறி யார்கள் போல
நட்டணைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமு
நன்னிலய மாக வுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
நடுவே முளைத்த மனதைக்
கட்டவறியாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக் குரித் தாவனோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்மித்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே.

(கருணாகரக்கடவுள்—4)

16. வழிபடா வழிபாடு

பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
பாவித்திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே யிருத்தியப்
பனிமல ரெடுக்க மனமும்
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனி
னாணுமென் னுளநிற்றி நீ
நான்கும் பிடும்போ தரைக்கும் பிடாதலா
னான்பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணேவி னாதியாம் பூதமே நாதமே
வேதமே வேதாந் தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தேய வித்தின் முளையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோன வடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே,

(கருணாகர்க்கடவுள்—6)

CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	திலு	இங்	தமிழ்	வார	ஆநந்தஹூ புரட்டாசிமூ { சாலிசகம் 1836 கலியப்தம் 5015 } பசலி 13'.4 கோல்லம்-1090 } 1914 ஹூ செப்டம்பர்மீ—அக்டோபர்மூ
சு	26	17	1	வியா	துவா 5-46, ஆயி 29-58, சிவ 12-33, தை 5-46, திவி 2-20, ரா 28-48, அக 30-16 சுவா 4, சுக் 41-7, கன் கி திரயோதிதி கலியுகாதி பிரதோ ஸமார்கம்.
பு	27	18	2	வெ	திர 2-36, சது 55-58. மக 28-10, சித் 7-11, வணி 2-36, சே 3-4, ரா 17-2 ஹஸ் 4, புத 49-0, மா சி சஸ் மா சை கே.
ர	28	19	3	சனி	● அமா 53-39, பூ 25-31, சா 1-4, சுப 53-16, சது 26-6, ரா 12-18, உத் 3, ரவி 59-32, சர்வபிதுரு அமா.
புசு	29	20	4	ஞா	பிர 48-15, உத் 22 16, சுப் 47-11, கிம் 20-57, ரா 11-45, ஆசு சுத் சித் 1, புத 55-53, விசா 1. சுக் 55.0, இஷ்டி நவராத்திரி தௌகித்பிரதிபத் வாஜிரோ.
செ	30	21	5	திங்	துதி 42-24, ஹஸ் 18-32, பிரா 39-39, பா 15-19, ரா 8.1, அக 30-10, துலாசெ 3-42, சந் தரி.
	1	22	6	செ	திரு 36-24, சித் 14-29, மா 31-59, தை 9.24, திவி 27 31, மழை 7, க்குள்.
ரபு	2	23	7	புத	சது 30-24, சுவா 10-22, வை 24-19, வணி 3-24, திவி 23-26, உத் 4, ரவி 24-14, சித் 2, புத 2-27, சதுர் சது வி-வை-சி.
சு	3	24	8	வியா	ப 24-36, வி 6.21, வி 16-47, பா 24-36, தி 15-44, து 6-19, வி 2, சுக் 17-30, பஞ்திதி உபா ல-வி-ச-உப-கெஜரோ.
செபு	4	25	9	வெ	ச 19-13, அனு 2-41, கே 56-48. பி 9-32, தை 14-13, தி 15-56, அ 30-6, சி 4, செ 54-26, து 21.7, திதி சப் விரு
ர	5	26	10	சனி	சப் 14-26, மூல 57-4, ஆயு 2-41, ஸௌ 53.45 வணி 14-26, திவி 18-41, ரா 22-58, ஹஸ் 1, ர 48-4 அஷ்டமிதிதி சப் நவரா கெஜகௌரீ சரஸ்வதி ஆவா
புசு	6	27	11	ஞா	அ 0-23, பூ 55-28, சோ 50-55, பவ 10-23, திவி 20-26. சித் 4, புத 48-9, விசா 3, சுக் 43-46, சரஸ்வதி பூஜை மகா நவமி சுவா-ம
	7	28	12	திங்	நவ 7-12, உத் 54-55, அதி 46-55 சௌ 7-12, திவி 15-17. விஜயதசமி சமீ சௌரீ வருஷயோகம்
	8	29	13	செ	தச 5-7, திரு 55-29, சுக 42-28. கர 5-7, திவி 5-4, அக 30-0 ஹஸ் 2 ரவி 11-28 சிர உப சிரவண தீபம்
ரசெ	9	30	14	புத	ஏகா 4-13, அவி 57-19, திரு 39-40, பத் 4-13, திவி 5-47, சுவா 1, செ 44-34, சுவா 1, புத 20-0, சர்வ ஏகா
பு]சு	10	1	15	வியா	துவா 4-33, சத 60 0, சூல 37-54, பா 4-33, திவி 16-15, விர்ச்சிசுக் 56-12, பிரதோ
	11	2	16	வெ	திர 6-21, சத 0-27, கண் 37-4, தை 6 21, திவி 17-35, கரிநாள் மழை 4-க்குள்
ரபு	12	3	17	சனி	சது 9-15, பூரட் 4-44, விர் 37-5, வணி 9-15, ரா 0 52, அக 29-59, ஹஸ் 3, ரவி 31-36 சுவா 2, புத 30-0, கோஜா நீரமணி ஆகாசதீபம்
சு	13	4	18	ஞா	○ பௌ 13 12, உத் 10-1, துரு 37-49, பவ 13-12, ரா 13-7, அனு 1, சுக் 57-3, கார் ஸ்நா ஆ-ஆக்ரயணம் 41, துதிதியாதிதி இஷ்டி
செ	14	5	19	திங்	பிர 17-55, ரேவ 16-3, வியா 18-59, கௌ 17-55, தியா—0—0 ஆசு பகு சுவா 2, செ 34-
ரபு	15	6	20	செ	துதி 22-58, அசு 22-24, ஹர் 10-22, கர 22-58, திவி 11-20, ரா 19-9, ஹஸ் 4, ரவி 57-8, சுவா 3 புத 48-0, அதிதி
	16	7	21	புத	திரு 27-59, பர 28-44 வஜ் 41 37, ப 27-59, தியா—0—0 அ 29-50, திருதியாதிதிசங் சது
சுச	17	8	22	வியா	சது 32-38, ❋ கார் 34-43, வித் 42-34, பா 32-38, திவி 1-43, அனு 2 சுக் 49-24, சனிவக்ரம் 47-7, கார் உப
ரர	18	9	23	வெ	பஞ் 36-34, ரோ 40-0, வியா 42-55, கௌ 4-36, திவி 18-14, ரா 25-15, சத 1 ரா மக 3 சேது 30-6, விய சிரா
ரசெ	19	10	24	சனி	சஷ் 39-30. மிரு 44-18, வரி 42-28, கர 8-2. தியா—0—0 சித் 1 ரவி 19-40, சுவா 3 செ 16-0, மழை 9-க்குள்
பு	20	11	25	ஞா	சப் 41-13, திரு 47-25, பரி 41-2, பத் 10-21, திவி 6-23, அக 29-45, சுவா 4 புத 50-49, காளாஷ்டமி
சு	21	12	26	திங்	அஷ 41-39, புன 46-15, சிவ 38-35, பா 11-26, திவி 18-20, அனு 3, சுக் 56-1,
ர	22	13	27	செ	நவ 40-50, பூச 41-54, வித் 35-10, தை 11-14, திவி 9 28, சித் 2 ரவி 41-0,
	23	14	28	புத	தச 38-51, ஆயி 49-24, சா 30-51, வணி 9-50 திவி 21 38
செ	24	15	29	வியா	ஏகா 35-43, மக 47-46, சுப 25-36 பவ 7-17, திவி 18-35, அக 29-40 சுவா 4 செ 6-3, சர்வஏகா நாள்
	25	16	30	வெ	துவா 31-42, பூர 45 21 சப் 19-37, கௌ 3-42 திவி 6-58, கன் கி துவாதிதி கோவஸ்த துவா பிரதோ தீபாரம்ப

கன்னியாமீ · துலாமீ · ஐப்பசிமீ · அக்டோபர்மீ

			சனி
ராகு.	5—துலாசெ 9. துலா புத 15-விர்ச்சி க சுக்		
குரு.			கே
		சுக்	ரவி-பு செ

விவேக போதினி

தொ.7.] ஆனந்தஹூ ஆவணிமீ [பகுதி. 3.

மோக்ஷ ஸோபாநம்

THE STEPS TO THE GOAL

3. பக்தியோகம்

இதுவரையில் கர்மயோகத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறியாகிவிட்டது. அதில் முக்யமான அம்சம் சித்தம் சுத்தமாகவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் ஈசாக்ஞையான ஸத்கர்மாக்களை அவர் உத்தரவிற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதாக மதித்துச் செய்வதே. இந்த அம்சம் பக்தி முதலிய மேல்போகப்படிகளிலும் வரவர அபிவிருத்தியாகியே காணப்படும். சித்தசுத்தியை விரும்பிச் செய்யும் கர்மபக்தி முதலியன எல்லாம் எப்படி நிஷ்காம்யங்களாகும்? இந்த விருப்பமும் ஒருவித ஆசை இல்லையா? என்ற சங்கை உதிக்கலாம் விசாரிப்பவர்களுக்கு. காமம் என்பது புதுவஸ்து கிடைத்து ஸுகிக்கவேண்டும் என்ற உருவமாகத்தானிருக்கும். சித்தசுத்தி விருப்பத்திலோ புதிதாக ஒன்று வந்து நம்மை அடையவேண்டும் என்ற விருப்பமே இல்லை. இப்படி ஏற்படும் விருப்பமாகிய சித்த சஞ்சலகாரணமான அசுத்தி நீங்கவேண்டும்: உள்ள அசுத்தம் விலகவேண்டும்: இப்படி ஒய்வதால் உள்ளபடி புதியவைகளை விரும்பாது தன்னிலையில் நிலைக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுவதால் இந்த விருப்பத்திற்கு காமனை என்று பேரிடமுடியாது. மேலும் ஸுகவஸ்துக்கள் கிடைக்கக் கிடைக்க ஆசை அதிகரித்துக்கொண்டே வரும். ஆனால் ஒய்வு ஏற்பட ஏற்பட சித்தசுத்தி ஆசை மழுங்கிக்கொண்டே வரும். ஆகவே மோக்ஷஸோபாநமாகிய போகங்களில் அபிவிருத்தியாகிக் காணப்படும் சித்தசுத்தி ஆசை நிஷ்காம்யமே, உலகஸம்பந்த ஆசையின் கலப்பே இல்லாததால்.

பக்தி என்ற பதத்திற்கு ஸேவித்தல், அடிமைபோ லுழைத்தல், அதாவது வழிபாடு என்பது பொருள். இது இரண்டுவிதமாக இருக்கலாம். அவையாவன:-ஸகாமபக்தி, லௌகீக வேலைக்காரர்களுக்கு யஜமானனிடம் இக்காலத்திலிருப்பது யஜமானன் விஷயத்தில் தன் சிறப்பிற்காக உழைத்தல் போன்றது: நிஷ்காம்ய பக்தி: குடும்பங்களோடு ஒருஆளாகவே சேர்ந்திருந்து உத்ஸாஹத்துடன் அதற்கே உழைத்துவந்த பரம்பரை வேலைக்காரர்கள் யஜமான்கள் விஷயத்தில் கடமைப்பாடாக உழைத்தல் போன்றது என்பவைகளே. இதில் பக்தியோகம் என்பது நிஷ்காம்ய பக்தியைத்தான் குறிக்கின்றது: முன்னது மோக்ஷஸோபாநத்திற்கு கீழ்ப்பட்ட நிலை. இந்த நிஷ்காம்ய பக்தியும் இருவகைப்படும், மூடபக்தி என்றும் விவேகபக்தி என்றும். இவைகளுள் நிஷ்காம்ய மூடபக்தியே பக்தியோகமெனப்படும். இதுதான் முன்னர் எடுத்து விஸ்தரிக்கப்பட்ட கர்மயோக அப்யாஸத்திலிருந்து நேராக ஏற்படும் அடுத்த மோக்ஷஸோபாநப் படி. இந்த ஸம்பந்தத்தை ஆராயப்புகுவோம்.

கர்மயோக அப்யாஸநிலையில் அதற்கு அங்கமாக உள்ள ஸத்கர்மாக்களை ஈசன் ஆக்ஞை எனக் கருதிச் செய்யப்படுவது என்பது விளங்கியிருக்கும். இவ்விடத்திலேயே ஈச்வரனைப் பற்றிய உணர்வு ஒருவாறு இல்லாமல் போகவில்லை. ஆயினும் ஈச்வரன் ஒதுக்கப்பட்டு

அவர் ஸந்நிதான விசேஷத்தில் அவரைப் பெரும்பாலும் மறந்தே கர்மயோகம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. இதில் ஈசனை அதிகமாகக் கவனியாது அவர் ஆக்ஞையே கவனத்துடன் பின்பற்றப் படுகிறது: ஒரு உபந்யாஸம் நடைபெறுங்கால் அக்ராஸனாதிபதிகவனிக்கபடாது, உபந்யஸிப்பவரே எப்படி கவனிக்கப்படுவாரோ அதுபோல. இக்கருத்தை உள்ளடக்கியேதான் மீமாம்ஸஸாங்கியாதி ஆஸ்திக நிரீச்வரதர்சனங்கள் ஸந்தர்ப்ப அவஸரத்தை உத்தேசித்து ஈச்வரனை ஒதுக்கிவைத்துப்பேசுகின்றனவேயொழிய, ஈச்வரனே இல்லை என்பது அவைகளின் கருத்தல்ல; கொஞ்சநாள் வரையில்தான் இந்தக் கர்மயோக நிலையைப்பற்றி இருக்கமுடியும். பின்னர் இந்த ஸத்கர்மங்களை எல்லாம் நமது நன்மைக்காக விதித்து நமது கர்மங்களுக்கேற்ற பலனை அளித்தருளும் ஈசன் தன்மையாது என்ற எண்ணம் உண்டாகாமலிராது. இது உண்டானதும், தினம் கர்மயோகம் அனுஷ்டிக்கும் ஸந்தியாமுதலியகாலங்கள்போகமற்றையநேரங்களில்லௌகிகஎண்ணங்களுக்கிடை சிற்சில ஸமயங்களில் ஸத்கர்ம ஆக்ஞைசெய்தவரான ஈசன் விஷயம் மனதில் ஊறத்தொடங்காமல் போகாது. இப்படி ஏற்பட்டு கொஞ்சகாலம் இதில் செலவழியத் தொடங்குகையில் தான் கர்மயோகம் பக்தியோகமாகத் தொடங்குவது. இந்த மாறுபாட்டிற்கு ஸஹாயமாக உள்ளது பாகவதத்தில் சிலபாகங்களும் ராமாயண பாரதங்களுமே.

இந்த மாறுபாடு ஏற்பட்டதும், கர்மயோக காலத்தில் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட ஈசன் விஷய விசாரம் ஒருவாறு தொடங்கும்: ஆனால் இந்த பக்தியோகநிலையில் அது பூர்ணமாக விருத்தியடைந்து முடிவுபெறாது. கர்ம ஸம்பந்தமாகவே இந்த ஆராய்ச்சி தொடங்கும். ஈசன் கர்மபல தாதா: அவர் எங்கும்பாவி இருந்து நமது தொழில்களை எல்லாம் ஸாக்ஷிபோலப் பார்த்து அவைகட்கேற்ற ஸுகதுக்க ஸ்வர்க்க நரக ஜன்மபலன்களைக் கொடுத்துவிடுபவர்: நமது அபிவிருத்திக்காக தனுகரணபுவன போகங்களை ஸ்ருஷ்டித்து அதில்ஒழுங்குகளையும்ஏற்படுத்தியுள்ளார்: அதன்படி அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவரைக் கவனியாமலே இது வரையில் அவர் உத்தரவுப்படி நடந்துவந்தோம்: இனியாவது அவர் ஆஞ்ஞைப்படி நடந்து திருப்திபண்ணின நேரம்போக அவரையும் முன்கூறியபடிக்கருதி வழிபடுவோம்! ஒரு ஸாதாரண உபகாரியான பிரபுவை எவ்வளவு ஆதரிப்பதில்லை நாம்? இவரை ஏன் ஒதுக்கிவைத்திருக்கவேண்டும்? என்ற எண்ணங்கள் இப்படி அப்யாஸிக்குமேல் கிளம்பிவரும். உடனே இந்தஸர்வாதிபதியான ஈசனை கர்மயோகம் அனுஷ்டித்து மிகுந்த காலங்களில் நேரிட வழிபடத் தொடங்குவான்.

இந்த வழிபாட்டிற்கு விக்ரஹாராதனம் மிகுந்த ஸாதகமாகவிருக்கும். எங்கும் நிறைந்த ஈசனை அவனுடன் ஸம்பந்தப்பட்டு ஸ்தூலமாயுள்ள அவன் அங்கம்போன்ற ஒரு பரிசுத்த வஸ்துவான பொருள் அல்லது உருவ மூலமாக அணுகி வழிபட முயலுவதே இந்த பக்தியோகத்தின் தொடக்க பாகம். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசனை ஒருஉருவமூலமாகப்பாவித்து பெரியோர்களுக்குக் காட்டும்படியான மரியாதை மூலமாக ஷோடசோபசாரஞ் செய்து வழிபடுவதே இந்த யோகத்தின் முதல்படி. இதற்கு வேண்டிய பரிசுத்தமாகிய ஸ்வகர்மங்களை யோகமாக அனுஷ்டித்துப் பின்னர், பக்தி வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய புஷ்பம், வஸ்துக்கள் முதலியவற்றைச் சேகரிப்பதில் முயன்று, ச்ரத்தையுடன் பூஜைநடத்துவதும், இம்மாதிரி நடத்தித் தயாராக மேல் வழிபாடுகளில் ஈடுபடுவதற்கு தயாராகவிருக்கும் கோயில்களுக்குச்

செல்லுவதும், பின்னர் நல்ல வைதிக பாவனையுடன் பூஜைக்கு ஏற்ற உருவத்திலும் தன்னுள்ளும்பொதுவாகஎல்லோருள்ளும்பாவியிருக்கும் ஈசனை எண்ணி உருகி ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து நிற்பதுமே இந்த முதல்படியான வழிபாட்டின் லக்ஷணம். இந்த பாகம் சற்றேறக்குறைய கர்மயோகம்போல நிஷ்காம்யத் தொழிலுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பினும் கர்ம ஒழுங்கு ஏற்படுத்திய ஆக்ஞாகர்த்தா விஷயம் அதிகமிருப்பதால் பக்தியோகத்தில் சேர்க்கப்பட்டது.

இந்தமாதிரியான கடவுள் எண்ணம் நிஷ்காம்ய கர்மயோகத்தின் பின்னர் நிஷ்காம்யமாகவே ஏற்பட்டு மிகுந்த கௌரவபுத்தியுடன் ஈசன் வழி திரும்பி விட்டிருப்பதால், உலகவிஷயத்தில் ஓயாத தீவ்ரப்பற்று இதுவரையில் எப்படி இருந்ததோ அப்படிப்பட்ட பற்று ஈசன் வழிபாடு விஷயத்தில் அப்யாஸிக்கு ஏற்பட்டு விடும். இதுபற்றியே, மஹா பக்தசிகாமணியான ப்ரஹ்லாத ஸ்வாமியும் 'பாமர ஜனங்களுக்கு விஷயங்களில் பலமாயும், ஓயாதும் உள்ளதுபோன்ற பற்று ஈசன் விஷயத்தில் ஏற்படுவதே பக்தி என்னப்படும்' என்று வெளியிட்டிருக்கிறார். 'நமது நன்மைக்காகவே எல்லாவற்றையும்ஏற்படுத்தியுள்ள ஈசன் ஒருவன் உண்டு அவன் ஆக்ஞைப்படிதான் நாம் இதுவரை நடந்துவந்தது' என்று படும் எந்த கர்மயோகிக்குத்தான் இந்த பலமான பக்தி வாராது! அவரிடம் ஒருவிதமான மனப்பூர்வ ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டு அவர் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் உலக வஸ்துக்களையும் தன் கர்மங்களையும் அர்ப்பணம் செய்ய ஒரு விக்கிரஹ மூலமாக பூஜாதி கர்மங்களான பக்திபாகங்கள் சாஸ்திரத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதிலுள்ள ஈசன் விஷயத்தில் தன்னிலைக்குத்தகுந்தபிடிப்புஏற்பட்டு விடுகிறது, கர்மயோகத்திலிருந்து மேல் வரும் பக்தி யோகிக்கு. இதோடு நில்லாது இந்த பக்தி. தான் வழிபட எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஈசன் உருவ விஷயத்தில் ஒன்பது விதமாக தொழிற்படத் தொடங்கிவிடும். பக்தியோக அங்கமான நிஷ்காம்ய பக்தி ரூடமாக இருப்பதால்தான் இது வெளிப்பட இடமுண்டாகின்றது. ப்ரஹ்லாத ஸ்வாமி 'ஈச்வரன் குணங்களைக் கேட்பது, நாமங்களை உச்சரிப்பது, அவரை த்யானிப்பது, பாதங்களில் ஈடுபடுவது, அவரைப் பூஜிப்பது, நமஸ்கரிப்பது, வேலைக்காரன்போலிருப்பது, ஸ்நேஹம் வைப்பது, தன்னை சரணமாக அவருக்கு விட்டிருப்பது' ஆகிய ஒன்பது ரூபமாக பக்தி வெளி வரும் என்று கூறுகிறார்.

இந்த நிலையில், ஈசன் ஸ்வரூபவழிபாடு எப்படி கர்மயோகத்தில் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்ததோ, அதுபோல ஈசன் எங்கும் நிறைந்த தன்மை கருதப்படாது பக்தன் அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்கப்பட்டு, எந்த உருவ மூலமாக பக்தன் ஈசனை வழிபடுகிறானோ அதிலிருந்து அவனை அனுக்ரஹிக்கப் போவதாக நமது சாஸ்திரம் எடுத்துக் காட்டும். ஈசன் தன்னை விட்டு வெளியிலிருந்து தன் இஷ்ட தேவதா விக்ரஹ மூலமாகவே தன்னை ஈடேற்றுவார் என்பது இவன்மனதில் ஊறி அந்தரூபத்தில் மனம்நிலைத்துமற்றவைகளில்பாய்ந்தோடாதுநிற்கும்பழக்கம் தன்னையறியாது பக்தனுக்கு உண்டாகிக் கொண்டுவருகின்றது. ஆகவே ஈசனுக்கும் தனக்கும் ஒருவித ஸம்பந்தத்தை வெளிப்படையாகக் கருதிக்கொண்டேதான் முற்கூறியபடி எல்லாம் இந்த பக்தி நிகழ இடமுண்டு. அவை பதினொருவிதம் என்று நாரதர் பக்தி ஸூத்திரத்தில் பின்வருமாறு பகுத்துக் கூறுகிறார். 'மஹிமா ஞானத்தால் வருவது, தர்ம உணர்ச்சியால் வருவது, உபாஸனாக்கிரமத்தால் வருவது, தாஸ்யபாவத்தால் வருவது, ஸக்யபாவத்தால் வருவது, ஸ்நேஹ (நாயகநாயகி)

பாவத்தால் வருவது, தான் பகவான் குழந்தை என்ற பாவத்தால் வருவது, ஆத்மநிவேதனத் தால் வருவது, தாதாத்ம்ய பாவத்தால் வரு வது, துக்கத்தால் வருவது, பிரிவாற்றாமை யால் வருவது ஆகிய இப்பதினொரு விதமாக ஒரே பக்தி பிரிந்து காணப்படும். இம்மாதிரி ஸம்பந்தத்தில் ஏதாவது ஒன்றில் ஈடுபட்டு ஈச னுள் மூழ்கியும் வெளிப்படுங்கால் முன் கூறிய ஒன்பது ரூபமாக வழிபடுவதும்: தகுந்த காலங்களில் விடாது ஈசாக்ஞைபான ஸ்வ தர்ம,வர்ணாச்ரம அனுஷ்டானகர்மாக்களைவிடா மல் அனுஷ்டிப்பதுமே பக்தியோகிகள் தொ ழில். இம்மாதிரி பதினொருவித பக்திகளைப் பண்ணி ஈடேறியவர்கள் கதை ராமாயணத்தில் நன்றாகக் காணப்படுகிறது. ஸ்ரீராமாகிய பரம் பொருளை பக்திசெய்து நற்கதியடைந்த 'ஸுக் ரீவன், லக்ஷ்மணர், ஜடாயு, விபீஷணர், ஹனு மார், குஹன், ஸீதை, மஹருஷிகள், சரபங் கர், சபரி, காகாஸுரன், பரதர் ஆகிய இப் பதினொரு கூட்டத்தாருமே முன்னெடுத்துக் காட்டிய பதினொருவித ஸம்பந்தங்கள் ரூப மாக ஏற்படும் பக்திப் பாகுபாடுகளுக்குக் கார ணம்.

கர்மானுஷ்டானத்தையும், அதை அமைத்த கருணை வள்ளலான கடவுள் வழிபாட்டையும் முக்யமாகக்கொண்ட இந்த பக்தி பொதுவாக இரண்டுபடிகளை உடையது. முதலாவது பாஹ்ய பக்தி என்பது: இதில்தான் அப்யாஸம் முதலிய வைகளுக்குத்தடைகளாக ஏற்படும்விஷயஸுக இழப்பு, தேஹாதிபாதை, மதத்வேஷமுடை யோரால் ஏற்படும் தீங்கு ஆகிய வாழ்க்கைத் துயரங்களைக்கண்டு நடுங்கி வெயில் ஸஹித் திடாப் புழுப்போல் வெம்பி ஈசன் அடியிணை நிழலில்வந்து அமர்ந்து இளைப்பாற எண்ணும் தன்மை,பக்தர்களுக்குஉண்டாகிறது. இவ்வாறு கடவுளை ஒரு வெளிவஸ்துவாகக் கருதி வழி பட்டு நிஷ்காம்யமாக தன்னைவிட்டு வாழ்க் கைத் துயரம் நீங்கவேண்டுமென்று மிகுந்த பரபரப்புடன் ஈடுபடுவதே இந்த பாஹ்ய பக்தி யின்லக்ஷணம். இரண்டாவது அனந்யபக்திஎன் பது: தன் இஷ்டதேவதையையே வழிபட்டு, மற்றதேவதைகள்விஷயத்தில் மனதைச்செல்ல விடாதும் உலகவிஷயங்களில் செல்லவிடாதும் இந்த வேலையையே பெரிதாகவும் வாழ்க்கைத் தொழிலாகவும்கருதி ஈடுபடுவதுதான். இந்நிலை யில்ஈசன்(இஷ்டதேவதை)வழிபாடும்: அவன் ஆக்ஞைப்படி கர்மானுஷ்டானம் செய்வதுமே தொழிலாகிவிடும். உலகவிஷயத் துன்பத்தில் உள்ளபயமும், ஸுகத்தில் உள்ள இழுப்பும் இவனுக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோற்றாது. மனம் சாந்தநிலையை அணுகிக்கொண்டே வரும். இப்படிப்பட்ட 'அனந்ய பக்தனது யோகம் (இல்லாத அவசியப் பொருளை சேர்ப் பிப்பது) க்ஷேமம் (உள்ள அவசியப்பொருளை விலகாது நிறுத்துவது) இரண்டையும் தன் பொ றுப்பாக நான் இஷ்டதேவதாரூபமாக இருந்து கருதித்தாங்குவேன்' என்றுகூறி 'எந்த ரூபத் தில் என்னை வழிபட்டபோதிலும் நான் அவ் வுருவ மூலமாக அனுக்ரஹிக்கிறேன்' என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா, தாம் முன்னர் கூறியதற் கேற்ப வற்புறுத்துகிறார்.

இங்கு விஸ்தரிக்கப்பட்ட பக்தியோகவிஷய மாக ஏற்படக்கூடிய சில சங்கைகளை பின்னர் எடுத்துக்காட்டி தகுந்த ஸமாதானம் கூறு வோம்.

ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வரும் தீப்பெட்டிகள்.—சுமார் 30 கோடி ஜனங்க ளுள்ள இந்தியாவில் சென்றவருடம் ஏப்ரல் மாதம் முதல் இவ்வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் வரை 11 மாதங் களில் 5,49,000 பவுண்டு மதிப்புள்ள தீப்பெட்டிகள் அந்நிய தேசங்களிலிருந்து வந்து இறக்குமதியாயிருக் கின்றன. ஒரு வருஷத்தில் சுமார் 6-லக்ஷம் பவுண்டு, அதாவது சுமார் ஒரு கோடி ரூபாய், மதிப்புள்ள தீப்பெட்டிகள் இந்தியாவில்செலவாகின்றனவென்று தெரிகின்றது.

அதிவீரராம பாண்டியன்

ATIVIRARAMA PANDIYAN

நம் தமிழ்நாட்டின்கண் ஆண் பெண் அடங்கலாய் இளையோர் முதியோர், பண்டிதர் பாமரர் முதலிய அனைவரும் பெயர் சொன்ன மாத்திரத்தில் ஏத்திப் போற்றத்தக்க அரிய புலவர் நம் மூதாட்டியாகிய ஔவையாரே. அவர் போல் எந்நாட்டவரும் எக்காலத்தவரும் எவ்வாண்டினரும் அன்புபாராட்டி மதிக்கத்தக்க புலவர் வேறு எந்த நாட்டினும் காண்பதரிது. அப்புலவர் பெருமாட்டிக்கடுத்து நம் தமிழ் நாட்டின்கண் பள்ளிச்சிறார் முதல் எவரும் மதிக்கத்தக்க புலவர் நம் அதிவீரராம பாண்டியரே.

திருவள்ளுவர், கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் முதலிய அரிய பெரிய புலவர் பெருமையைக் கற்றோரன்றி மற்றோர் அறியார். சில ஆண்டுகளின் முன் ஔவையார் சரிதத்தை நூலாராய்ச்சியின் நுட்பங்கொண்டும் சரித்திர சம்பந்தமான விஷயங்களைக்கொண்டும் ஒருவாறு எழுதலானேன். இச்சமயம் அவ்வண்ணமே அதிவீரராம பாண்டியருடைய சரிதத்தை ஒருவாறு எழுதத் துணிந்தனன்.

"வெற்றிவேற்கை வீரராமன் கொற்கையாளி குலசேகரன்" என்றும், "பாண்டிய குல சேகரன் இகல்கடந்த பருதிவேற்றடக்கை மீனவனே" என்றும், "அடுசினக்களிற்று மானவேல் வழுதி அடல் அதிவீரபூபதியே" என்றும், "ஒலி நீர்வேலி யவனிபுரந்தருள் வழுதி அதிவீரராமன் இகலரசர் ஏறே" என்றும் இவரது நூல்களின் சிறப்புப்பாயிரங்களுள் கூறப்பட்டிருப்பதால், இப்புலவர் பாண்டிநாட்டு அரசர்களில் ஒருவர் என்பதும், இவர் ஆட்சி செய்த தலைநகர், கொற்கை என்பதும் விளங்குகின்றன. இதனால்இவர் மதுரையம்பதியில் ஆண்டு, பெரும்புகழ்பெற்ற பாண்டியர்களில் ஒருவரென்று மபங்கலாகாது. பாண்டிய அரசாட்சி வலிமை குன்றிய காலத்துத் திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த * கொற்கை என்னும் பதியிலாண்ட ஒரு சிற்றரசர் என்பது சிலாசாசனங்களால் வெளியாகின்றது.

இவ்வதிவீரர் புவியரசராயிருந்தது மன்றிக் கவியரசராகவும் விளங்கினர்.

இவரது பிறப்பு வளர்ப்பைப்பற்றி இவரிபற்றிய நூல்களிலும் பிற நூல்களிலும் ஆதாரங்காணப்படாவிடினும் சிலாசாஸனங்களால் சில குறிப்புக்கள் தெரியவருகின்றன. எனது நண்பர் ஸ்ரீ து. அ. கோபிநாதராயர், எம். ஏ., அவர்களது அரிய முயற்சியால் வெளியான 13 தென்காசி சாஸனங்களிலிருந்து * தென்காசி விசுவநாத சுவாமிகோயில் கட்டினவன் அரிகேசரிபராக்கிரமபாண்டியன் எனத் தெரியவருகின்றது. இவ்வரசன் கி.பி. 1422-ம் வரு முதல் 1463-ம் வரு வரை 41 வருஷம் ஆண்டனன். இவனுக்குப் பின் இவனது சகோதரன் ஜடிலவர்மனான குலசேகரதேவன் ஆண்டான். இவன் ஆண்டகாலம் கி.பி. 1480 முதல் 1499 வரை.‡ இவனுக்குப்பின் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் III (1532 கி.பி.) ஜடிலவர்மன் சீர்வல்லபன் (1535 கி.பி.) என இருவர் ஆண்டனர். இவர்களுக்குப்பின் திருநெல்வேலி மாறனாகிய வீரவேற்குலசேகரன் கி.பி. 1552-1564

---

* இது தூற்றுக்குடிக்குத் தெற்கே 10-மைல் தூரத்தில் தாமிரபருணி சமுத்திர சங்கமமாகின்ற இடத்துக்குச் சமீபத்தில் இருப்பதாகவும் அவ்விடத்தில் இன்றும் இடிந்த கோட்டை கொத்தளங்களின் சின்னங்களும் கோவில்களின் சின்னங்களும் காணப்படுகின்றனவென்றும், மரச்செறிவுள்ளதாயிருக்கிறதென்றும் சுற்றுப்புறத்தில் பல சிறு கிராமங்களிருக்கின்றனவென்றும், கூறுகிறார்கள். கோல்கி என்று பேரிப்ளஸ் கூறியிருப்பதும் இதுவே போலும்.

* செந்தமிழ் 4-ம் தொகுதி 115—120 பக்கங்கள்.

‡ Vide Epigraphia Indica, Volume IX, page 229.

வரை ஆண்டனன். இவ்வரசனது புத்திரனே நம் அதிவீரராம பாண்டியன் என்னும் ஸ்ரீவல்லப தேவன். இச்சிரீவல்லபன் சகம் 1486 (கி. பி. 1564) ரக்தாக்ஷிவருஷம் சித்திரைமாதம் 20உ பூர்வபக்ஷத்தில் திதி யாறில் முதல் வாரம் புனர்பூசத்தில் "சீவலவேளென மகுடஞ் சூடினன்." இது தென்காசி விசுவநாத சுவாமி கோயில் பெரிய கோபுரத்துத் தென் சுவர்க்காலில் எழுதியுள்ள சாஸனத்தால் தெரியவருகின்றது. அது பின் வருமாறு

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

வரி 9-வது சாஸனம்

1. சகன்கால மாயிரத்து நானூற்றெ
2. ண் பத்தாறிற் சலதி சூழ்ந்த. சேக
3. ங் காண விரத்தாக்கி சித்திரை
4. யிலிரு பத்தாங்தேதி வேந்தர்,
5, புகழ்ந்தேவல் செய்ப்பூருவ
6. திதியாறில் முதல் வாரம் புனர்
7. பூசத்திற்,சுகந்தாதி புனையழகன்
8. சீவல வேளென மகுடஞ்சூடினனே

(செந்தமிழ் 4-ம் தொகுதி 119-ம் பக்கம்)

இவனது தந்தை ஆளுகையில் வித்தியா நகரத்து மகாராஜன் அச்சுவதேவ ராயரால் தென்றிசை படையெடுக்கப்பட்டுப் பாண்டிய சேர ராஜாக்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அக்காலந் தொடங்கிப் பின் வந்த பாண்டிய அரசர்களின் சார்வபௌமத்துவம், போய்விட்டதென்பது தோன்ற இப்பாண்டியன் தன்னை வேள் எனக் குறித்துக்கொள்வது உணரத்தக்கது. இவ்வதிவீரராம பாண்டியனது சாஸனம் ஒன்று தென்காசி குலசேகரமுடையார் கோயிலில் காணப்படுகின்றது. அஃது இவன் ஆண்ட 5-வது ஆண்டாகிய கி.பி. 1567-வது வருஷத்தில் ஏற்பட்ட சாஸனம், அது வருமாறு:—

(2) "சகாப்தம் 1489 மேல் செல்லா நின்ற ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோஜடிலவர்மனன திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி கோ நேர்மை கொண்டான் ஸ்ரீ பெருமாள் (3) அழகன் பெருமாள் அதிவீரராமன் ஸ்ரீவல்லபதேவர்க்கு யாண்டு 5-வது பிரபவ வருஷ ஆவணி மாதம் 22-தேதி அபர பக்ஷத்து (4) திரிதியையும் சுக்கிரவாரமும் கொண்ட யோகமும் வணிககரணமும் பெற்ற உத்திரட்டாதி நாள்." இதனல் இவ்வரசன் தென்காசி குலசேகரமுடையான் கோயில் பிரதிஷ்டை செய்ததாகத் தெரியவருகிறது.

இவ்வரசன் ஆண்ட 21-வது வருஷத்தில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கடுத்த புதுக்கோட்டை யென்ற ஊரின் சாஸனம் பிறந்ததாகத் தெரிய வருகின்றது. திருக்குற்றாலச் சாஸனங்களில் ஒன்றால் இவ்வரசன் 42 வருஷங்கள் ஆண்டதாகவும் வெளியாகின்றது. வடமொழிக்குப் போஜ ராஜன்போல் இவ்வரசன் தென்மொழிக்கு விளங்கி வந்ததாகக் கூறலாம்.

வீரத்தன்மையிலும், செய்யுள் செய்யும் வன்மையிலும், புலவர்களிடம் மிக்க அன்பு பாராட்டி அவர்கள் மனம் மகிழும்படிபொருள் கொடுத்து உதவி புரிவதிலும், மற்றும் பல உத்தம குணங்களுடன் வாழ்ந்ததன்மையிலும் நம் அதிவீரராம பாண்டியனை மாங்குடிமருதனர் இயற்றிய மதுரைக்காஞ்சிக்குத் தலைவனை தலையாலங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுக்கு ஒருவாறு ஒப்பிடலாம்.

இப்புலவரேறு இயற்றிய நைடதச்சிறப்புப் பாயிரத்தின்கண்

"வலனுயர்த்த வண்ணலஞ்சேல் வான்றொடுபொற்
கோட்டிமய வரையிற் றீட்டி,
யலர்தலைமா நிலம்புரக்கு மதிவீர
ராமனிகல் அரசரேறே."

எனக்கூறப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு இவ்வரசன் தன் மீனக்கொடியை இமயமலையினிடத்தே தனக்குரிய எல்லைக்கல்லாகத் தீட்டிப் பரந்த இடத்தையுடைய பூமியைக் காக்கின்ற பெரிய அரசன் என்றும்,

"எதிர்மலைந் தேற்ற வெஞ்சமத் தரச ரிடுதிறை
கடையளந் தறியா
மதுரையும் புகாரும் வஞ்சியும் புரக்கு மானவேல்
வழுதியர் பெருமான்
அதிர்பொலங் கழற்கால் அடலதி வீரன்"

என்ற கூர்மபுராணம் உத்தரகாண்டம் கடைச் செய்யுளைக்கொண்டு தமிழ் நாடு முழுவதும் ஆண்ட பெரிய அரசனென்றும் மயங்காமல் இவற்றைப் புலவர் புகழ்ந்த புகழ்ச்சியாகக் கொள்ளலே சால்புடைத்தாம்.

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் ஒரு காலத்து இமயமலை வரையிற் சென்று இடையிலுள்ள அரசர்களை வென்றான் என்ற சிலப்பதிகாரக் கதையைத் தழுவியே நம் அதிவீரனும் புகழப்பெற்றனன் போலும். ஆகையால் இவற்றை உண்மை வரலாறாகக் கொள்ளச் சரித்திரக்காரர் ஒப்பமாட்டார்.

இவை நிற்க, பாண்டிய அரசர்களைப்பற்றிய சரித்திரம் எழுதிய வில்ஸன் பண்டிதர் நம் அதிவீராமனைப் பற்றிக் கூறுவதாவது "கொற்கையிலிருந்து அரசாண்ட குலசேகரன் என்பவனை அரிவீரன் அல்லது அதிவீரன் எனச்சொல்வதுண்டு. அவன் வடமொழியிலிருந்து அநேகம் நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தனன். கி.பி.1051க்குச் சமமான சாலிவாகன சகாப்தம் 973-ம் வருஷத்திலே அவன் பிரபல முற்றிருந்தான்" என்பதே. இதற்கு யாதொன்றும் ஆதாரங்கூறவில்லை. மேற்கூறப்பட்ட தென்காசி சாஸன ஆதாரத்தால் இக்கொள்கை சரியன்று என்பது நன்குவிளங்கும்.

"இவ்வதிவீரனையே தமிழ் உலகம் வல்லபதேவன், பிள்ளைப்பாண்டியன், குலசேகரன், குணசேகரவழுதி, தமிழ் வளர்த்ததென்னவன் என்ற பெயராலும் வழங்கும்" என்று ஒரு நைடதப்பதிப்பின் முகவுரையில் ஒரு புலவர் கூறியுள்ளார். குலசேகரன், வல்லபதேவன் என்ற பெயர்களுக்குமட்டும் ஆதாரங்கள்காணப்படுகின்றன. தமிழ்வளர்த்த தென்னவன் என்பது பொதுவாகப்பாண்டியர்களுக்கேகூறலாம். உக்கிரப்பெருவழுதி முதலிய அநேகபாண்டியர்கள் தமிழைக் கண்ணுங்கருத்துடன் வளர்த்து வந்திருக்கிறார்களென்பது சரித்திரங்களால் வெளியாகின்றது. நம் அதிவீரனை பிள்ளைப் பாண்டியன், குணசேகரவழுதி என்று கூறுவதற்குத்தக்க ஆதாரம் புலப்படவில்லையாதலால் அதனைச்சித்தாந்தமாகக் கொள்ளல் தகாது.

நம் அதிவீரனைப்பற்றிக் கர்னபரம்பரையாய்வழங்கும் ஒரு விருத்தாந்த முண்டென ஒரு நைடதப் பதிப்பாசிரியர் கூறியுள்ளார். அது வருமாறு:—

"இவரது பெற்றோர் நெடுங்காலம்மகப்பேறின்றிச் சேது யாத்திரை சென்று இராமநாதசுவாமியை வழிபட்டு அவர் பேரருளால் இரட்டைப்பிள்ளைகள் பிறந்தனர் என்றும், அப்பிள்ளைகளுக்கு முறையே வரதுங்கராமன் எனவும் அதிவீரராமன் எனவும் திருநாமஞ் சூட்டினர் என்றும் கூறுப. உலக வழக்கப்படி அப்பிள்ளைகளுக்கு அக்காலத்தில் இராமலக்ஷ்மணர் என்று பெயரிடவேண்டுமென்று சிலர் கூறியும் இவர்களது தந்தையார் பரமசிவன் திருநாமத்தைக் குறிக்கின்ற இராம நாமத்தையே இருவருக்கும் சூட்டினரென்ப."

தென்காசி சாஸனங்களால் வரதுங்கராமன் நம் அதிவீராமனுக்குக் கூடப்பிறந்த சகோதரர் அல்லரென்பதும், அவர் தகப்பனோடு கூடப்பிறந்த சகோதரரது புத்திரர்என்பதும், வரதுங்க ராமன் கூடப்பிறந்த சகோதரன் குணராமபாண்டியன் என்பதும் தெரியவருகின்றன. மேற்கூறிய கர்னபரம்பரைக் கதை, வரதுங்கராமனையும் குணராம பாண்டியனையும் ஒருகால் குறிக்கலாம். இவ்விரு சகோதரரும் கரிரத்நகிரி என்ற இராஜதானியை யுடைய ஒரு சிறுநாட்டை ஆண்டதாகவும்வெளியாகின்றது.

நம் அதிவீரனைப் போலவே வரதுங்கனும் வடமொழி தென் மொழியில் மிக்கவல்லவர். பிரமோத்திரகாண்டம் முதலிய சில அரிய நூல்களை இயற்றியிருக்கின்றனர்.

"பாண்டியிலிரண்டு பட்டரிலிரண்டு" என்றும், "பாண்டியிலிருவர் ஆண்டியிலிருவர்" என்றும் நம் தமிழ் நாட்டில் வழக்குண்டு. பாண்டியிலிரண்டு என்பது கலைமாதுக் கிரு கண்போன்ற இவ்வரியபுலவர்கள் இருவரையுங் குறிக்குமென்ப.

இவரது குரு: நம் அதிவீரராம பாண்டியனுடைய குரு, சுவாமி தேவர் என்பவர். இதனை

"மருட்கிடனு மெனைப் பிணித்த வல்வினையின் தொடரனைத்து மாய நூறி
அருட்கடைக்கண் அளித்தாண்ட சுவாமிதேவன்
திருத்தாள் அகத்து வைப்பாம்"

என்று காசிகாண்டப் பாயிர முடிவிலும் கடை வாழ்த்திலும் கூறப்பட்டிருக்குஞ் செய்யுளாலும்,

"ஆழ்கடற் பிறவித் துன்பமுற் றழுந்தாது அடி மலர்ப் புனையளித்தாண்ட
சூழ்சுடர் ஞானத்திருவுருவமைந்தசுவாமிதேவன் பதம்பணிவாம்"

என்று கூர்ம புராணத்திற் கூறப்பட்ட குருவணக்கச் செய்யுளாலும் அறியலாம்.

இவரது சமயம்: கூர்மபுராணம், காசிகாண்டம் முதலிய இப்புலவரது நூல்களாலும் தென்காசிச் சாஸனங்களாலும் இவர் சிவபக்தியிற் சிறந்தவரென்பது நன்கு விளங்குமாயினும் அந்நூல்களில் மகாவிஷ்ணுவையும் மனமுருகித் துதித்திருப்பதால் பொது நோக்குடையவரென்றே கொள்ளல் தகுதியாம். கருவையம்பதிவிஷயமாய் இவரியற்றிய மூன்று சிறு பிர

பந்தங்களும் இவரது சிவபக்தி வன்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. அவற்றிலிருந்து சில உதாரணங்கள் கூறுவேன்.

"விரைமாலை சுற்று குழலாரிடத்து மிகவாசை வைத்து மெலிவேன்
கரையாதிருக்கு மனநீ கரைத்து னடிபாட வைத்த கதை நான்
உரையா னிரைக்க முடியாது—"
(கருவைப்பதிற்றுப்பத்து 6-ம் செய்யுள்)

"தேசிகனைக் கனவில்வந் தாண்டருள் செய்தவடகாசிய னெங்கள் கருவைப்பிரான்—"

* * * *

"கண்டேன் கருவைப் பெருமான்றிருவடி கண்டு பற்றிக்
கொண்டேன்பரசம யங்குறு கேன்புல்லர் கூட்ட நண்ணிப்
பண்டேபுரிந்த பழவினையாவையும்பற்றறுத்துத்
தொண்டே புரிவ தல்லாற்பின்னை வேறு தொழிலில்லையே."
(கருவைக்கலித்துறை-18)

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

1. நறுந்தொகையென்ற வெற்றிவேற்கை
2. நைடதம்
3. கூர்ம புராணம்
4. காசிகாண்டம்
5. கொக்கோகம்
6. திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி
7. திருக்கருவை கலித்துறையந்தாதி
8. திருக்கருவை வெண்பா அந்தாதி

இவை நிற்க. வாயுசங்கிதை யென்ற நூலையும் இவரே இயற்றினர் எனச் சிலர் கூறினும் வரகுண ராமன் என்ற ஒருவர் இயற்றினரென்பதே பண்டிதர்களின் கொள்கை. இலிங்கபுராணம் இயற்றிய குலசேகர பாண்டியர் வேறொருவர். அவரது குரு அகோர சிவாசாரியார். திருக்கருவை விஷயமாய்ச் செய்த மூன்று சிறு நூல்களையும் வரதுங்க பாண்டியரே இயற்றினர் என்பது சில வித்வான்களின்கொள்கை. ஆனால்

"கன்னற்பாகிற் கோற்றேனிற் கனியிற் கனிந்த மொழிநவிலும்" (நைடதம் அன்னத்தைத் தூது விட்ட படலம் 108-ம் செய்யுள்.) என்றும்,

"கன்னலின் முதிற்றேனிற் கனியினிற் கனிந்த பாடல்" (கூர்மபுராணம் பூர். 12-ம் அத் 57-ம் செய்யுள்.) என்றும் கூறிய இவர் வாக்கே,

"கன்னற்பாகிற் கோற்றேனிற் கனியிற் கனிந்த கவிபாட" (6-ம் செய்யுள் 3-ம் வரி) என்று திருக்கருவை பதிற்றுப் பத்தந்தாதியிற் காணப்படுகிறபடியால் இச்சிறு நூலையும் இதனைச்சேர்ந்த வேறு இரண்டு சிறு நூல்களையும் அதிவீரரே பாடினர் என்று தெரிய வருகின்றது

இவர் காலத்துப் புலவர்கள்

வாயுசங்கிதைபாடிய வரகுணராமனும் பிரமோத்திர காண்டம் முதலிய நூல்களியற்றிய வரதுங்கராம பாண்டியனும் திருவிளையாடற் புராணமியற்றிய பரஞ்சோதி முனிவரும் சேது புராணமியற்றிய நிரம்பிய அழகிய தேசிகரும் நம் அதிவீரராம பாண்டியனும் ஒரு காலத்தவராவர்.

இவரது நூல்களின் சிறப்பு

மேற்கூறிய வண்ணம் அதிவீரராம பாண்டியரியற்றிய எட்டு நூல்களின் விவரங்களைச் சிறிது கூறுதல் நலமாம்.

1. நறுந்தொகை:—இதனையே வெற்றிவேற்கையென்று வழங்குவர். இச்சிறு நீதி நூல் காப்பு உள்பட 133 அடிகளை யுடையது. இதன் நடையை ஔவையார், திருவள்ளுவர் முதலிய பெரியோருடைய நடைக்குச் சமமாகக் கூறலாம். எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய புறநானூறு என்ற அரிய நூலிலிருந்து சில கருத்துக்களையும் தொடர்களையும் இவ்வாசிரியர் இச்சிறு நூலில் எடுத்தாண்டிருப்பது உணரத்தக்கது. அவை வருமாறு:—

நறுந்தொகை

"எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரேயாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரை வருகவென்பர்"

* * * *

"அறிவுடையொருவனை யரசனும் விரும்பும்"

* * * *

"நற்பாற்குலத்தின் மேற்பாலொருவன்
கற்றிலனாயிற் கீழிருப்பவனே."

புறநானூறு

"ஒரு குடிப்பிறந்த பல்லோருள்ளும்
மூத்தோன்வருக வென்னாதவருள்
அறிவுடையோனாறு அரசுஞ்செல்லும்
வேற்றுமைதெரிந்த நாற்பாலுள்ளுங்
கீழ்ப்பாலொருவன் கற்பின்
மேற்பாலொருவனுமவன் கட்படுமே."

நறுந்தொகை

"கற்கைநன்றே கற்கைநன்றே
பிச்சைபுகினுங் கற்கைநன்றே."

புறநானூறு

" உற்றுழியுதவியும் உறுபொருள்கொடுத்தும்
பிற்றைநிலைமுனியாது கற்றல்நன்றே"

நறுந்தொகை

" மன்னவர்க்கழகு செங்கோன்முறைமை"

புறநானூறு

" நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக்கடனே."

இந்நூலில் ஆலமரத்தின் அருமை பெருமையை ஐந்தடிகளாற் கூறினரேனும் அணுவினின்றும் அண்டங்களைப் படைக்கவல்ல கடவுளது அபார சக்தியின் நுட்பம் மிகவும் அழகாப்த்தோன்றும்வண்ணம் சுருங்கக்கூறிவிளங்கவைத்திருப்பது பெரிதும் பாராட்டற்பாலது. இஃது உபநிடத உண்மை. ஆங்கில மகாகவியாகிய மில்டன் என்பவர் ஆலமரத்தின் அழகை 13 வரிகளில் வர்ணித்திருப்பது இங்கு ஆராயத்தக்கது.

நறுந்தொகை

" தெள்ளியவாலின் சிறுபழத்தொருவிதை
தெண்ணீர்க்கயத்துச் சிறுமீன் சினையினும்
நுண்ணிதே யாயினும் அண்ணல் யானை
அணிதேர் புரவியாட்பெரும் படையொடு
மன்னர்க்கிருக்க நிழலாகும்மே"

மில்டன் (**Milton.**)

"The fig tree, not that kind for fruit renown'd
But such as at this day, to Indians known,
In Malabar or Decan spreads her arms
Branching so broad & long, that in the ground
The bended twigs take root & daughters grow
About the mother tree, a pillar'd shade
High over-arch'd and echoing walks between
There oft the Indian herdsman, shunning heat,
Shelters in cool, and tends his pasturing herds
At loop-holes cut through thickest shade: those leaves
They gather'd, broad as Amazonian targe;
And with what skill they had, together sew'd
To gird their waist."
(Paradise Lost — Book IX lines 1101—1113)

நம்மாசிரியரது செங்கோன்முறைமையைநன்குவிளக்கக்கூடிய செய்யுள்கள் வருமாறு:—

1 "கொடுங்கோன் மன்னர் வாழுநாட்டிற்
கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றே."

2. "சான்றோரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின்
தேன்றேர் குறவர் தேயநன்றே."

* * * *

3. வாய்ப்பறையாகவும் நாக்கடிப்பதாகவும்
சாற்றுவதொன்றைப் போற்றிக் கேண்மின்
பொய்யுடையொருவன் சொல்வன்மையினால்
மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே.
மெய்யுடை யொருவன் சொலமாட்டாமையால்
பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே."

அதனால்,

இருவர்தஞ் சொல்லையு மெழுதரங்கேட்டே
இருவரும் பொருந்த வுரையாராயின்
மனுநெறி முறையின் வழக்கிழந்தவர்தா
மனமுற நமறுகி நின்றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழிவழியீர்வதோர் வாளாகும்மே."

(தொடரும்.) எஸ். சாமிநாதய்யர்

கிராமாந்திர ஜன ஐக்கிய சங்கங்களும் அவற்றின் நன்மைகளும்

CO-OPERATIVE CREDIT SOCIETIES: THEIR BENEFITS

இக்காலத்தில் நமது தயாளத்வமுள்ள கவர்மென்டாரால் பல சங்கங்கள், கிராமாந்திரங்களிலும், பட்டணங்களிலும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பது யாவருக்குந்தெரிந்ததே. ஒவ்வொரு வருஷத்தின் முடிவிலும், அச்சங்கங்களின் தொகை அதிகமாகிக்கொண்டுவருகிறது. சர்க்காரவர்களும் இதற்கென்றே தனி இலாகாவொன்றுஏற்படுத்திஅச்சங்கங்களின் அபிவிருத்தியை நாடுகிறார்கள். ஆதலின் அச்சங்கங்களின் முக்கிய நோக்கங்களையும் அவைகளால் ஜனங்களுக்கு விளையும் நன்மைகளையும் சங்கங்களை நடத்துகிற முறைகளையும் நாம் கவனித்து அறிந்துகொள்வதுஅவசியமாகின்றது. முதலில் கிராமாந்திரச் சங்கத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

கிராமாந்திர ஜனஐக்கிய சங்கமென்றாலென்ன? இது கிராமாந்திரங்களிலுள்ள மனிதர்கள் தங்களுடைய பொது நன்மையை நாடியேற்படுத்திக்கொள்ளுமொரு சங்கம். கிராமவாசிகளெல்லாம் விவசாயவிருத்திக்காகப் பிறரிடமிருந்து அதிகவட்டிக்குக் கடன்வாங்கிக் கெட்

(இதன் தொடர்ச்சி 98-ம் பக்கம்)

டுப்போவதால் ஒருவருக்கொருவர் சொற்ப வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கவும் கடன்வாங்க வும் இச்சங்கமுபயோகப்படுகிறது. இச்சங்கத் தையேற்படுத்திக் கொள்வதற்குக் குறைந்த பக்ஷம் பத்துபேர்களாவது வேண்டும். 18-வயதிற்குமேலுள்ள ஒவ்வொரு புருஷனும் இச் சங்கத்திற்கு அங்கத்தினனாகலாம். ஸ்திரீகள் கூட இதில்சேரலாம். பணக்காரர்தான் அங்கத் தினராக விருக்கலாமென்ற நிபந்தனை கிடை யாது. முக்கியமாய் ஏழைகளினுபயோகத்திற் காகவே இது ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்று சொல்லலாம். மேலும் இச்சங்கம் எல்லாஜாதியாருக் கும் பொதுவாகவுள்ளது. எவனும் அங்கத்தின னுவதற்குத்தகுதியுள்ளவனே. இவ்வாறு ஏற் பட்டுள்ளஒருசங்கத்தால் அநேக விதமான நன் மைகளை ஒவ்வொருவனுமடையலாம். சங்கத் தில் சேராது தனித்திருந்தால் அவைகளில் ஒருசிறிதேனுமவர் அடைவது கூடாததாகும். இதில் சேர்ந்துள்ளவர்கள் பணம் சொத்து யாதொன்றுமில்லாது மிகவும் ஏழைகளாயிரு ந்தபோதிலும் யோக்கியதையும் முயற்சியும் வேலைத்திறமையு மவர்களிட மிருந்தால் அவர் களை நம்பிக் கடன்கொடுக்க யாவரும் சித்தமா யிருப்பார்கள். இவ்விதயோக்கியதைகளும் நம் பிக்கையும் கிராமவாசிகளிடம் பெரும்பாலுமி ருப்பதால் மேற்கூறிய ஒரு சங்கத்தை ஏற்படு த்தி நடத்துவது மிகவும் எளிதாகின்றது.

இச்சங்கத்தைக் குறைவறநடத்துவதில் ஒவ் வொரு அங்கத்தினரும் கண்ணுங்கருத்துமாக விருக்கிறார்கள். ஏனெனில் ஒருவன் முதலில் கடன் வாங்கிப் பின்னர் கடன் தொகையைத் திருப்பிக்கொடுக்கத்தவறினுல் அவன் நீங்கலா கவுள்ள மற்றெல்லோரும் அதற்குப் பாத்யப் படவேண்டிவருகிறது. ஆதலால் கடன்கொடுக் கும்போது அவர்களனைவரும் வெகு ஜாக்கிர தையாகவிருக்கிறார்கள். இதுபோலவே சங்கத் தினது பிரயோஜனத்திற்காகவே எல்லாரும் சேர்ந்து பிறரிடம் கடன்வாங்கினுலும் ஒவ் வொருவரும் அக்கடனைத் தீர்க்கச் சித்தமாயி ருப்பதால், கடன் கொடுப்பவர் சிறிதும் தடை யின்றிக் குறைந்த வட்டிக்கே கொடுப்பதற் குத் தயாராயிருக்கிறார்கள். இதனுல் இச்சங்கத் திற்குப்பணத்தட்டென்பது ஒருபோதுங்கிடை யாது. குறைந்த வட்டிக்கு ஏராளமாய்ப் பணம் கிடைக்கின்றது. வெகு தூரத்திலுள்ள வர்களும் தங்களுடைய பணத்தைக் கடன் கொடுக்க முன் வருகிறார்கள். ஆயினும் கிரா மாந்திரவாசிகளின் க்ஷேமத்தைக் கருதியே இச்சங்கங்களேற்படுவதால் அந்தந்தவூர்களிலு ள்ளவர்களைச் சங்கத்திற்குக் கடன் கொடுக்க வும் தங்களுடைய வருமானத்தில் செலவு போக மிகுந்த பாகத்தை மாதந்தோறும் சங் கத்தில் போடவுஞ்செய்வது மிகவும் உத்தமம்.

இவ்வாறு பலவழிகளாகச் சங்கத்திற்கு முதல் ஏற்பட்டவுடன் அம்முதலைச்செலவிடுவ தில் யாதேனும் குற்றமேற்படாவண்ணம் சில நிபந்தனைகள் அனுசரிக்கப் படுகின்றன.

1. அங்கத்தினர்க்கன்றி வேறெவர்க்கும் கடன் கொடுக்கக்கூடாது.

2. கிராமத்திலுள்ளவர்கள், கிராமஅண்டை யிலுள்ளவர்கள் இவர்களுடைய ஸ்திதியாவர்க் குந் தெரிந்ததாதலின் கொடுப்பதும் வாங்கு வதும் கூடியவரை கிராமத்தார்க்குள்ளேயே நடக்கவேண்டும்.

3. கிராமவாசிகளுக்குள் நல்ல யோக்யதை யுள்ளவர்களையே அங்கத்தினராக்கவேண்டும்.

4. கடன் வாங்குகிறவர்கள் கடனெதற்காக வாங்கப்படுகிறதென்பதை முன்பே தெரிவித் துக்கொள்ளவேண்டும்.

5. ஒருவன் கடன் கேட்டால் அவனுக்குக் கடன்கொடுப்பது உசிதமாவென்பதையும், எம் மட்டு கடன் கொடுப்பது நல்லதென்பதையும் மற்றவர்கள் தீர்மானிக்கவேண்டும்.

6. கடன் வாங்குபவன் அங்கத்தினரிருவ ரை ஜாமீன் காட்டவேண்டும்.

7. கடனெதற்காக வாங்கப்பட்டதோ அந்த விஷயத்தில் பணம் உபயோகப்பட்டதாவெ ன்று ஜாமீன்தார்களும் மற்ற அங்கத்தினர் களும் தெரிந்து கொள்ளவும், அவ்வாறு உப யோகிக்காதபக்ஷத்தில் உடனே பணத்தைவாங் குவதற்கான வழிகளைத் தேடவும் வேண்டும்.

8. அடிக்கடி சர்க்கார் உத்யோகஸ்தர்க ளால் சங்கத்தின் கணக்குகள் தணிக்கைசெய் யப்படவேண்டும்.

மேற்கூறிய நிபந்தனைகட்குட்பட்டு நடந்து வருகிற சங்கங்கள் ஒருபோதுந்தாழ்வடையா. இதுவரை யாதேனு மொருசங்கம் தோன்றி அவ்வாறு தாழ்வடைந்து மறைந்ததாகக் கேட் டதில்லை.

இனி, இச்சங்கத்தை நடத்துவோர் அதன் அங்கத்தினரே. சங்கக்கணக்குகளைத்தணிக்கை செய்வதைத்தவிர, வேறு ஒரு விஷயத்திலும் சர்க்கார் தலைகொடுப்பதில்லை. சங்கத்தினரே தமக்குள் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களாற்பெருமைவாய்ந்த ஐந்து பெயர்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களைப் பஞ்சாயத்தாராக வைத்துக்கொண்டு, சங்கத்துச் சகல காரியங்களையும் அவர் மூலம் நடத்துகிறார்கள். இந்தப்பஞ்சாயத்துக் கமிட்டியார்க்கு பிரத்யேகமாகச் சம்பளங்கிடையாது. வேலை யதிகமாகவில்லாததாலும் பஞ்சாயத்தாரா யிருப்பதால் ஒருவருக்குக்கிடைக்கும் மரியாதையாலும், கிராமவாசிகளில் கண்ணியதையுடைய ஒவ்வொருவரும் பிறர் தங்களை வேண்டும்போது ஊதியமின்றி வேலைசெய்யச் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்தார்கள் மாதமொருமுறை கூடி சங்கத்தினது அபிவிருத்தியைக் கருதிய காரியங்களைப் பகிரங்கமாய் நடத்தவேண்டும். தகுந்தவர்களுக்குக் கடன் கொடுப்பதும் கொடுத்தகடன்களைச்சரியான காலங்களில் பாக்கியின்றி வசூல் செய்வதும், சங்கத்தினங்கத்தினரைத் தங்களுடைய மிகுதிப் பணத்தைச் சங்கத்திலேயே போட்டுவைக்கத் தூண்டுவதும் அவருடைய கடமைகளாகும்.

ஒவ்வொரு சங்கமும் சாதாரணமாக வருஷத்திற்கு 100-க்கு $7\frac{1}{2}$. ரூ. வீதம் சென்னை சென்ட்ரல் பாங்க் முதலிய பாங்குகளிலிருந்து வட்டிக்குப்பணம் வாங்கலாம். இப்படி வாங்குகிற பணத்தை அங்கத்தினர் நூற்றுக்கு $9\frac{3}{4}$ வீதம் கடனாகப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விதம் குறைந்தவட்டிக்கு வாங்கிச் சிறிது அதிகவட்டிக்கு கொடுப்பதால் கிடைக்கும் இலாபத்திலிருந்து சங்கத்தை நடத்துவதிலுண்டாகுஞ் செலவைக்கழித்து மீதியை மூலதனத்திற்காகத் துண்டுபடுத்தி வைக்கிறார்கள். சங்கத்திற்குப் பின்னாலேதேனும் நஷ்டம் வந்தால் அதைச்சரிப்படுத்துவதற்கு இந்தமூலதனம் (Reserve Fund) உபயோகப்படுகிறது. இதுசங்கத்திற்குக் கிடைத்த இலாபத்தின் ஒரு பகுதியாயினும் அங்கத்தினர் இதை யொருபோதும் பிரித்துக்கொள்ளக்கூடாது. ஆயினும் எல்லோருக்கும் அது பொதுதான்; எல்லோருக்கும் அதில் சம்பந்தமுண்டு. ஆதலால் இந்த மூலதனம் நஷ்டம் நேருங்கால் சங்கத்திற்குக் கவலை வாராது கைகொடுக்கும் உபகாரிபோலும், அங்கத்தாரனைவரையும் சங்கத்தினது சாச்வத அபிமானிகளாகும்படி கட்டுப்படுத்தும் பாசம்போலுமுள்ளது. ஏதோ வொரு காரணம்பற்றி இச்சங்கம் நடைபெறாது நின்றுவிட்டால் அங்கத்தினருடைய தீர்மானப்படி இம்மூலதனத்தை யாதேனுமொரு பொதுஜன விஷயத்தில் வினியோகிக்கலாம்.

இவ்வித சங்கங்கள் எங்கும் பரவி ஜனங்களுக்கு நன்மை பயக்குமாறு நமது இராஜாங்கத்தார் வெகு முயற்சி யெடுத்துக்கொண்டிருப்பதோடு சில அனுகூலங்களையும் தந்திருக்கிறார்கள். அவையாவன:—

(1) சங்கத்தினது கணக்கைத் தங்கள் சொந்த உத்யோகஸ்தர் மூலம் தணிக்கை செய்வதற்குப் பிரதிப் பிரயோஜனமாகச் சிறிதும் பணம் கேட்பதில்லை. வேறு யாரேனும் அவ்விதம் தணிக்கைசெய்தால் அவர்களுக்குச் சங்கம் சிறிதுபணம் கொடுக்கவேண்டிவரும். தணிக்கையுமவ்வளவு சுத்தமாக விருப்பது அறிது.

(2) சங்கத்திற்கும் அதைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் ஸ்டாம்புச் செலவென்பதே கிடையாது. பணம் கொடுப்பதும் வாங்குவதும் ஸ்டாம்புக்காகிதமின்றியே நடைபெறுகின்றன. மற்றவர்களிடத்தில் கடன் வாங்கினால் ஸ்டாம்பு ஒட்டாமலும் ஸ்டாம்புகாகிதங்களில் எழுதாமலுந் தீராது.

(3) வெற்றுக்காகிதங்களிலெழுதின சங்கத்துப் பத்திரங்களை ரிஜிஸ்டராபீசில் பணமில்லாது ரிஜிஸ்டர்செய்து கொடுக்கப்படும்.

(4) சங்கத்தாரினுபயோகத்திற்காக ஜில்லா கெஜட்டுகள் அந்த ஜில்லாவிலுள்ள சங்கங்களுக்கு இனாமாக அனுப்பப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு அங்கத்தினருமிதைப்படிப்பதால் கிராமவாசிகளுக்குத் தெரியவேண்டிய விஷயங்களெல்லாம் தெரிந்து அறிவிற் சிறந்தவராகின்றனர்.

இந்த சங்கத்தை ஏற்படுத்தி நடத்துவதால் கிராமவாசிகளுக்கு மிகுதியான நன்மைகள் விளைகின்றன. தற்காலத்தில் ஒவ்வொருகிராமங்களிலும் குடியானவர்கள் சிறுவியாபாரிகள் தொழிலாளிகள், கூலியாட்கள் முதலியோர் வசிக்கிறார்கள். அவர்களில் கடன்வாங்காதவர்கள் அநேகமாயில்லை யென்றே சொல்லலாம். எல்லாரும் செட்டிமார்களிடத்திலும் பிறரிடத்

திலும் தங்களுடைய முட்டான சமயங்களில் பணங்களை அதிகவட்டிக்கு வாங்குகிறார்கள். பணங்களைத்திருப்பிக்கொடுப்பதுபலர்க்குசாத்தியமாகாமல் தமது சொத்துக்களெல்லாம் அவர் இழந்துவிடுவார்கள். சிலர் நெல்விளைந்து வந்தவுடன் கடன்வாங்கின பணத்திற்காக எல்லாவற்றையும் கடன் கொடுத்தவர்க்கே குறைந்தவிலைக்கு விற்றுவிட்டுப் பின்னர் தமது சாப்பாட்டிற்கு மறுபடி கடன் வாங்குகிறார்கள். எப்பொழுதும் கடனாளிகளா யிருக்கிறார்களே தவிர, நெல்லின்விலையேறினதாலடையும் இலாபத்தை அவர் ஒருபோது மடைவதில்லை. இவ்வாராகிய சங்கடங்களிலகப்பட்டுத் தம்மைக்கடனினின்று விடுவிக்க வழிதெரியாது விழி பிதுங்கித்தவிக்கும் ஜனங்களுக்கு கிராமஜன ஐக்கிய சங்கமானது உயிர்கொடுக்கும் தெய்வமென்றே சொல்லலாம். முதலில் குறைந்தவட்டிக்குச்சங்கத்திலிருந்து பணம்வாங்கி அவரவர் தம்முடையபழையகடனைத்தீர்த்துக்கொள்ளலாம். ஒருமுறை கடனால் பீடிக்கப்படாது தம்மை விலக்கிக்கொண்டால் பின்னரவர்கட்குஎன்றும் நல்ல காலந்தான். விஷம்போல்வட்டியேறி எங்கே நாம் முழுகிப்போய் விடுகிறோமோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு முற்றிலும் நீங்கிவிடுகிறது. விளைந்து வீடுசேருமுன்னமே தமது விளைவுகளை முன்போல கடன்காரருக்கு குறைந்த விலைக்கு அளந்து விடாது, இலாபகரமாக எப்போது விற்கலாமென்று தமக்குத் தோற்றுகிறதோ அதுவரை தான்யங்களைக் கட்டிவைத்துப் பிறகு விற்று அந்தலாபத்திலிருந்து சங்கத்திற்குச் சேரவேண்டிய துகையை வட்டி கூட்டிச் சிறிது சிறிதாகத் தீர்த்துவிடலாம். எப்பொழுது கடனாகிய தீராப்பிணியினின்று விடுபட்டாரோ, அப்பொழுது அவருக்கு ஆறாத ஊக்கமுண்டாகி மேன்மேலும் தமது நிலையை யுயர்த்திக்கொள்ள முயல்கிறார்கள். தம்முடைய நிலத்தைப்பண்படுத்தி அதிக விருத்திக்குக்கொண்டுவருவதற்கு முக்கிய சாதனங்களாகிய உயர்ந்தஜாதி விரைகள், ஆடுமாடுகள், உரங்கள் முதலியனவாங்குவதற்குச்சிறிது கடன் சங்கத்தினின்றும் பெற்றுக்கொண்டு, அவைகளை வாங்கித் தமது பிரயாசையால் நிலத்தைப் பன்மடங்கு அதிகமாய் விளையும்படி செய்து மிகுதியான இலாபத்தை யடைகிறார்கள். எதிர்காலத்தில் வரும் ஆபத்துகளை நோக்கி ஏழைகள் சிறிது சிறிதாகப் பணத்தைச் சேமித்து வைப்பதற்கு இச்சங்கம் சிறந்த சாதனமாகவுள்ளது. இன்னும், செட்டு, தற்காத்தல்,பிறர்சார்பின்மை முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் அவர்களிடம் தாமே அமைந்து கொள்ளுகின்றன. இது ஏற்பட்டு நடக்கும் ஒவ்வொருகிராமத்திலும், கிராமவாசிகள் பகை, கக்ஷி, துரோகம், பொச்சாப்பு முதலியன இல்லாது சுகமாக ஒத்து வாழ்கிறார்கள். தமக்குள் வழக்கேதேனுமிருந்தால் அதைப் பஞ்சாயத்தார்மூலம் தீர்த்துக்கொள்ளுவதால் அவர்கள் வியாச்சிய விஷயமாக ஒருபோதும் பணச்செலவு செய்வதில்லை. தற்கால நாகரீகத்திற்கேற்ப பள்ளிக்கூடம் நடத்தல், கிராமத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளுதல் வியாதி முதலியன அணுகாது காப்பாற்றல், கிணறேனும், குளமேனும் ஒன்றைப் பானத்திற்கென்று துண்டாக ஒதுக்கிவைத்து அதைப் பிறர் அசுத்தமாக்காது போற்றி வைத்தல் முதலிய பொது நன்மையான விஷயங்களில் அவர்களுடைய கவனஞ் செல்வதால் கிராமத்தாருக்கு ஒருவிதமான மதிப்பும் ஏற்றமுமேற்படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் தங்களாலியன்றவரை கிராமத்திற்கு நன்மை புரிய முயற்சிப்பதாலும் தங்களுடைய கிராமவிஷயங்களைத் தாங்களே நடத்திக்கொள்வதாலும் நாளடைவில் சுவய அதிகாரம் வகிக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாகிறார்கள். இவ்விதப் பழக்கஞ்சிறிதுமில்லாத மற்ற ஜனங்களுக்கு இவர்கள் வழிகாட்டிகள் போல நின்று மாபெருந்தீபங்கள்போல வொளிர்வதால், நாடெங்கும் செல்வமோங்கும், நன்மை விளையும், நல்லறிவுமேலிடும்.

ஜலதோஷம்.—இது சாதாரண வியாதி. நாசிக்குள்ளிருக்கிற சிலேஷ் சவ்வுக்குக் காணுகிற தாபித ரோகம். இந்த தாபிதம் அல்பமாயாவது, உக்கிரமாயாவது இருக்கும்; அல்பகாரணங்களால் சிலருக்கு அடிக்கடி கண்டு போகும், சிலருக்குத் தீராதவியாதியாய் இருந்து விடுவது முண்டு. பிரகிருதிபலனாய் இருந்தால் வியாதி அணுகாது. மூக்கிலிருக்கிற வியாதி சுவாசக் குழலுக்கிறங்குவது முண்டு. இந்த ரோகத்துக்குச் சீதமே காரணம். காற்று விகல்பத்தினாலும், சரீரம் ஆயாசமடைந்திருக்கும் போது ஈரம் படுவதினாலும் சீதபதார்த்தங்கள் உண்ணுவதினாலும் கழுத்துமேல் குளுங்காற்று படுவதினாலும்,குளுங்காற்று வாடையில்இருப்பதினாலும் ஈரத்தில் திரிவதனாலும் ஜலதோஷம் காணும்.

162071

நரம்புகள்

NERVES

இதற்கு முன்னாலேயே நரம்புகள் நம்முடைய சிரசின் கூடாக விருக்கின்றனவென்று சொன்னேமல்லவா? இன்னமும் அம்மண்டையோடும் வர்டிப்ராவோடும் சேர்க்கப்பட்டிருக்குமிடத்தில், அதாவது அடிப்புறத்தில் ஒருசக்ராகாரமான துவாரமிருக்கிறது. இந்த மண்டையோட்டிலுள்ள துவாரத்திற்கு நேராக வர்டிப்ராக்களில் துவாரங்களிருக்கின்றன. ஆதலால் மண்டையோட்டி லாரம்பித்து முதுகெலும்பு ஸ்தம்பத்தின் அடிவரையில் நீளமாக ஒரு துவாரம் செல்லுகிறது. இதோ பாருங்கள். இந்த வர்டிப்ரா எலும்பில் ஒரு துவாரமிருக்கிறது. இவைகளை ஒன்றின்மே லொன்றாக இடம் பார்த்து வைப்பதனால் இந்த நீண்ட துவாரம் உண்டாகிறது. இதற்கு 'முதுகெலும்புக் கால்வாய்' என்று சொல்லலாம்.

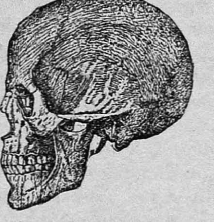

இந்த மண்டையோட்டுக் கூட்டுக்குள் தான் மூளை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடிப்புறத்தில் இந்த மூளையிலிருந்து ஒரு பாகம் வால்போலக் கிளம்பி, முதுகெலும்புக் கால்வாயின் வழியாக நீளச்செல்லுகிறது. இந்த மூளையை எடுத்துப் பரீட்துப் பார்க்கும் பட்சத்தில், அது நம்முடைய சரீரத்திலுள்ள மற்ற மாமிசங்களைப் போலிருக்கவில்லை யென்பது வெளியாகும்.

இந்த நீண்ட வாலுக்கு ஸ்பைனல் கார்ட் (Spinal cord) என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். வாலில் மயிர்களிருப்பது போல், இந்த ஸ்பைனல் கார்டிலிருந்தும் அநேகம் மெல்லிய, வெண்ணிறமுள்ள, நீண்ட நரப்புகள், ஒவ்வொரு இடத்திலிருந்தும் புறப்பட்டு, சரீரத்தின் எல்லா பாகங்களுக்கும் செல்லுவதை நீங்கள் காணலாம்.

இந்த நரம்புகள் நம்முடைய சகலவிதமான உணர்ச்சிக்கும் காரணம். இவையில்லாமற் போனால் நமக்கு வலிமுதலியவை ஒன்றும் உண்டாகாது. வஸ்துக்களின் காடின்யம், மார்த்தவம், குளிர்மை, உஷ்ணம் முதலிய குணங்களும் புலப்படாமற் போய்விடும். இந்த நரம்புகள் தாம் நம்முடைய தசைநார்களை சுருங்கும்படி செய்து அதனால் எலும்புகளை அசைப்பிக்கின்றன. அதாவது, நாம் நம்முடையகழுத்தை ஒருபக்கத்திலிருந்துமற்றொரு பக்கத்திற்குத் திருப்புவோமானால், அப்பொழுது கழுத்தைத்திருப்பும்படி, தசைகளுக்குத் திரவிட்டு வேலைவாங்கினது உண்மையில் நரம்புகளே. ஆனால் சிலசமயங்களில் இந்த நரப்புகளுக்கு தம் வேலையைச் செய்ய சக்தியில்லாமற் போய்விடுகிறது. இதற்குத்தான் பக்ஷவாயு அல்லது பார்சுவவாயு என்று பெயர். பார்சுவவாயு வந்தவர்களுக்கு அந்த பார்சுவவாயு வந்த சரீரத்தின் பாகம் ஸ்வாதீனப்படுவதில்லை. அவைகளை அசைப்பதற்கு அவர்களால் முடியாதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? அது ஏன்? சரீரத்திற்கு எவ்விதசலனத்திற்கும் காரணம் தசைகள் சுருங்குதல், அதற்குக்காரணம் நரம்புகள். ஆதலால் ஆதிகாரணமான நரம்புகள் தம் வேலையைச் செய்ய சக்தியற்றவைகளாய்விட்டால் சரீரத்தில் சலனத்திற்கு ஹேதுவில்லாமற் போய்விடுகிறது.

மூளையின் உபயோகமென்ன வென்கிறீர்களோ? தசை நார்களுக்கு நாம் மேற்கூறியபடி வேலைகொடுத்து வேலைவாங்குபவை நரம்புகளானாலும் உண்மையில் அவ்வேலைக்காதாரமாயிருப்பது மூளையே. ஏனெனில் இந்நரம்புகள் மூளையினிடத்திலிருந்து தான் இவ்வுத்திரவைப் பெற்று, தசைகளைச் சுருங்கும்படி செய்தன. ஆகையால் இந்நரம்புகள் இங்குமங்குமாக மூளையினிடமிருந்து சரீரத்தின் பாகங்களுக்கும்சரீரபாகங்களிலிருந்து மூளைக்குமாக ஸதா செய்திகள் அனுப்பப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கின்றன. இதனால் மூளையானது சரீரத்தின் மற்ற பாகங்களில் நடக்கிற அநேகம் ஸங்கதிகளை யறிந்து அவ்வவைகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சிகித்ஸைகளைச் செய்யவேண்டியதற்காக வேறு நரம்புகள் மூலமாய் தசைகளுக்கும் சரீரபாகங்களுக்கும் செய்தியனுப்பப் படுகிறது. உதாரணமாக ஒருவனுக்கு ஒரு முள் தைப்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். உடனே

அவனுடைய மனோவியாபாரமில்லாமலே முள் தைத்த கால்கள் தூக்கப்படுகின்றன. அதாவது முற்காலில் பிணிக்கப்பட்டுள்ள தசை சுருங்கி, காலைத் தூக்குகிறது. இத்தசை ஏன் சுருங்க வேண்டும்? மூளையானது நரம்புகளின் மூலமாய் இத்தசைகளுக்குச் சுருங்கும்படி ஒரு உத்திரவனுப்பிற்று. இவ்விஷயம் மூளைக்கு எப்படித் தெரிந்தது? சரீரபாகங்களிலிருந்து ஸமாசாரம் கொண்டுபோகும் நரம்புகள், முள் தைத்த விஷயத்தை மூளைக்குத் தெரிவித்தன. ஆகையால் மூளையானது ஸர்வாதிகாரியாயிருந்து தன்னுடைய வேவுகாரர்களாகிய சில நரம்புகளின் மூலமாய், வெளியில் நடக்கும் விஷயங்களை யறிந்து தன் ஸேவகர்களான வேறு சில நரம்புகளின் வழியாய்உத்திரவுகளை யனுப்பி வேண்டிய காரியங்களை ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறது.

தோல்

இதுதான் நம்முடைய சரீரத்தின் மேற் போர்வை. நாம் முன்னமேயே கூறியுள்ள தசைகளையும் நரம்புகளையும் மற்ற பாகங்களையும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. இது இரண்டு அடுக்குகளாக விருக்கிறது. மேலடுக்குக் கொஞ்சம் தடிமனும் உரப்பாகவும். அதற்குக் கீழடுக்கு மெல்லியதாயும், மிருதுவாகவு மிருக்கிறது. நம் சரீரத்தில் முள் முதலியவைகள் தைக்கும்பொழுது, முள்ளின், நுனியானது மேல் தோலில் மட்டும் குத்துமானல் நமக்கு வலியுண்டாவதில்லை. வலியை யுண்மையிலறிவது கீழடுக்குத்தான். சரீரரோமங்களின் வேர்களும் இவ்வடுக்கில் தான் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அக்கீழடுக்கின் வர்ணமானது இரத்தஞ் சுரந்ததுபோல் சிவப்பாயிருக்கும். நம்முடைய உதடுகளென்ன, வாயின் உட்புறமென்ன, இவைகளிலுள்ள தோல்கள் கீழடுக்குத் தோலுக்கு உதாரணங்கள். தோல் நம் சரீரத்துள்ள தசைகளையும், நரம்புகளையும் மற்றுமுள்ள பாகங்களையும் சேர்த்துப் பிடித்துக் கட்டுவதற்கு மட்டுமல்லாமல் அழுக்குத் தூசிமுதலியவை அடையாமலும் அவ்வவயவங்களுக்குக் கேடுவாராமலும் காப்பதற்குபயோகமாகிறது.

T. R. S. சாஸ்திரி, பி.ஏ.

வைதிகமத ஞானம் III

KNOWLEDGE OF VEDIC RELIGION

முன் பாகத்தில் வைதிகமதத்தை உள்ளபடி காட்டவந்த ஷட்தர்சனங்களின் பொதுவிஷயம் கூறப்பட்டது. இங்கு அவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த தர்சனப் படிப்பு ஏன் இக்காலத்தில் குன்றியது என்பதை எடுத்தாராய்வோம்.

இந்த தர்சனப்படிப்பு விருத்தியாகி இவைகள் ஒன்றற்கு ஒன்று உதவியாகவிருந்துவேத முடிவை நிலைக்கச் செய்யும் குணமுடையன என்ற உணர்ச்சி மேலாக திடப்பட்டிருந்த காலம்தான் நமது பெரியோர்கள் காலம். வரவரக் கலி முத்தி ஜனங்கள் புத்தி குன்றிக்கொண்டுவர இந்த தர்சனங்கள் ஒவ்வொன்றையும் வேறாகக் கருதித் தனி முடிவை ஒவ்வொன்றும் வற்புறுத்துகின்றது என்று வீண் பிடிவாத குதர்க்கங்கள் கிளம்பி வேத முடிவு இன்னது என்பது உருத்தெரியாமல் போகத் தொடங்கிவிட்டது. பொதுவாக மீமாஸ்கர்கள் கர்மாவே போதும் வேறு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை, அதுவே வேத முடிவென்று சாதித்து கூட்டங்கூட்டினர். ஸாங்கியர் நிரீச்வரவாதம் செய்து தாம் வெளியிடும் பிரகிருதி புருஷச் சேர்க்கைதான் பந்தம், அதன் நீக்கமே மோக்ஷம் இது தான் வேதமுடிவு என்று வாதம் பண்ணத்தொடங்கினர். யோகிகள் தமது காயக்லேசாதி தவங்களே வேதமுடிவு என்று கொடிய அப்யாஸங்களை நிலைக்கச் செய்தனர். இப்படி ஒன்று சேர்ந்து உதவிபுரியவேண்டிய தர்சனங்கள் பிரிவுபட்டுப் பின்பற்றப்படவே ஸன்மார்க்க ப்ரவர்த்தி வீண் பக்ஷபாத குதர்க்க மாத்திரமாக நின்றுவிட்டது. இதுபோதாதென்று வேதத்திற் கூறியுள்ள பன்னிரண்டு தேவதைகளான ருத்ரன், ருத்ர மூர்த்தி, கணபதி, நந்தி, ஷண்முகர், கருடன், ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, நரஸிம்மர், ஸூர்யன், அக்னி, துர்கை, ஸம்பந்தப்பட்ட தாந்திரீக ஆகமங்களும் தலை விரித்தாடத் தொடங்கிஜனங்கள் எல்லோரையும் குழப்பி, பல கக்ஷிப்ரதிகக்ஷிகளாகப் பிரித்து சின்னபின்னப் படுத்தின. வேத முடிவு இந்த அல்லோல கல்லோலத்தில் தலை எடுக்காமலே முழுகிப்போய் விட்டது. இந்த ஸமயத்தில் வேத முடிவை உள்ளபடி வெளிக்

காட்டி அதற்கு ஆகமதர்சனங்கள் இவ்வாறு வழிகள் என்பதை விளக்கிக் குழப்பத்திலிருந்து விளக்கம் உண்டாக்க அவதரித்தார் ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகள்.

இவர் ப்ரஸ்தானத்ரயம் என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்திருப்பதான, ச்ருதிப்ரஸ்தானமான உபநிஷத்துக்கள், ஸ்மிருதிப்ரஸ்தானமான பகவத்கீதை, ஸூத்ரப்ரஸ்தானமான வேதாந்த தர்சன பிரஹ்ம ஸூத்திரம் இவைகளுக்குத் தெளிவான வ்யாக்யானம் எழுதி ஷட்தர்சனங்களையும் ஸ்தாபநம் பண்ணி வேதாந்தத்தை நிலை நாட்டினர். இப்படிச் செய்த இவரது பொதுவான அபிப்ராயம் இன்னதென்பதைத் தாமே பிரஹ்ம ஸூத்திரம் இரண்டாம் அத்யாயம் முதல் பாதம், மூன்றாம் ஸூத்திர வ்யாக்யானத்தில் வெளியிடுகிறார். (II—i—3)

"ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யுக்திவாதம் செய்யும் ஸ்மிருதிகள் அநேக மிருப்பினும் இங்கு பூர்வபக்ஷம் பண்ணி நீக்க ஸாங்கியம் யோகம் என்ற இரண்டு தர்சனங்களைமாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஷட்தர்சனங்களுக்குள் இவைகளே பெரும்பாலாராலும் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷம் கைகூடுவதற்கு மிக முக்யமானவை என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் இவைகள் விஷயமான நுட்பத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டியே இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. இதற்கு ஆதாரமாகக்கூட 'ஸாங்கிய யோகங்களால் வெளியிடப்பட்ட காரண வஸ்துவை உணர்ந்தவர் பந்தங்களினின்றும் விடுபவர்' என்ற ச்வேதச்வதர உபநிஷத் VI 13-ம் ச்லோகமும் உளது. இதைக்கொண்டு ஸாங்க்யயோக ஸ்மிருதிகள் கூறும் விஷயங்களில் எல்லாம் ப்ரமாணமே என்ற வாதத்தை மாத்திரம் இங்கு நிராகரிக்கவேண்டியது அவசியம். உண்மையாதெனில், வேத ஸம்பந்தமில்லாமல் வெறும்ஸாங்கியம் அல்லது யோகம் இவைகளில் பழகுவதால் மாத்திரம் முக்தி கைகூடிவிடாது. அந்த ச்வேதச்வதர உபநிஷத்தே ஆத்மாவின் அகண்ட ரூப உணர்ச்சியின்றி மோக்ஷம் கைகூடாதென்று 'அவனை உணர்ந்தோனே மரணம் தாண்டுகிறான்; மேற் செல்ல வேறு வழியே இல்லை என்று III-8-இல் கூறியுள்ளது. இதை முற்கூறிய ஸாங்கிய, யோகங்களால் வெளியிடப்பட்ட காரணங்கள் என்ற ச்ருதிவாக்யத்தில் பொருத்தி ஸாங்கியம், யோகம் என்றபதங்களுக்கு ஞானம், நிஷ்டைஎன்ற பொருள்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். (இவைகளை முறையே ப்ரதானமாக உடைய கபிலபதஞ்ஜலிஸ்மிருதிகளுக்கு முறையே இப்பெயர் பொருந்தும்.) இவ்விரு தர்சனங்களில் வேதவிரோதமில்லாத பாகங்களை நாமும் ப்ரமாணமென்றேஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆத்மாவை நிர்குணன் என்று உபதேசிக்கும் ஸாங்கிய தர்சனத்திற்கும், புருஷன் கேவலம் சுத்தன் என்று வற்புறுத்தும் வேதத்திற்கும் (அந்தப் புருஷன் ஒன்றோடும் ஒட்டியவனல்லன்:பிரஹதாரண்யக உபநிஷத் IV—3—16) உள்ள பொருத்தத்தைக் கருதாமலிருக்க முடியுமா! ஸஞ்சாரம்செய்யும்ஸந்நியாஸிகள் விஷயத்தில் யோகம் விதிக்கும் ஒழுங்குகளைப்பார்த்தால் ஜாபால உபநிஷத் 4-ம் பாகத்தில் வேதம், 'பரிவ்ராஜகன் காஷாயம், மொட்டைத்தலை, பற்றின்மை இவைகளுடன்' என்று இவ்வாறு விதித்திருப்பதற்கும் உள்ள பொருத்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதற்குத் தடை ஏது!!

"முற்கூறியவிஷயங்கள் எல்லா யுக்திஸ்மிருதிகளான தர்சனங்களுக்கும் பொருத்தம்தான். இந்த ஸ்மிருதிகள் எல்லாம் தமது யுக்தி அப்யாஸங்களால் உண்மையை உணர மிகுந்த உதவி புரிகின்றன எனில் எமக்கும் அது ஸம்மதமே. ஆனால் உண்மை உணர்த்துவன வேத வாக்கியங்களே. அவைகளின் முழு ஆற்றல் வேறு எதற்கும் இல்லை என்பதுதான் முடிவு. 'வேத முணராதோன் ப்ரஹ்மமுணரான்' என்கிறது தைத்திரீய ப்ராஹ்மணம் III—12-9-7 இந்த ஸித்தாந்திற் கேற்ப."

இங்கு எடுத்துக் கூறியதிலிருந்து ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத் பாதாசாரிய ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு மற்றைய மதங்களை நிலைநிறுத்தி அவற்றிற்கும் வைதிகஅத்வைத மதத்திற்கும் உள்ள பொருத்தத்தைக் காட்டி அத்வைத முடிவை உறுதிப்படுத்தினர் என்பது விளங்கும்.

இவ்வாறு வெளிப்படையாக ஆசார்யாளே கூறியிருந்தும் இதை நன்கு மதியாது ஸம்ஸ்கிருதம் படித்த பண்டிதர்களிடமே ஆசார்யாளுக்குப் பிற்காலம் ஷட்தர்சன விஷய அநாதாவு வரவர அதிகப்பட்டுக்கொண்டு வந்தது. ஆசார்யாள் பிரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாம் அத்

யாயம் முதல்பாதம் முதல் ஸூத்திர பாஷ்யத்தில், ஸாங்கிய தர்சனத்தைக் கண்டித்துவிட்டார்கள்; பின்னர் யோகத்தையும் கண்டித்துவிட்டார்; மற்றவைகளை வேறுஒரிடத்தில்ஒதுக்கிவிட்டார். ஆதலால் இந்ததர்சனங்களையும்தர்சனாந்தரங்களையும் ஆஸ்திகர் வாசிக்கவேண்டியதில்லை என்று குருட்டு அபிப்பிராயம் பலத்துவந்தது I-iii-28-ம்ஸூத்திர வ்யாக்யானத்தில் வையாகர்ணிக மதம் கண்டிக்கப் பட்டுள்ளதே அதனால் வேத உணர்ச்சி ஏற்பட வியாகரணப்படிப்பை விட்டுவிட்டோமா: அதுபோல தர்சனப்படிப்பையும் வேண்டியவரையில் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நல்ல யுக்தி அவர்களுக்குப் படாமலே போய்விட்டது கலிகால மஹிமையால். இப்படி ஷட்தர்சன விஷய அருவெறுப்பு அதிகப்பட்டு வருகையில் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாம்அத்யாயம் முதல்பாதம் முதல் ஸூத்திர வ்யாக்கியானத்தில் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியாள் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் என்பது வெளிப்படுத்தப்பட்டது.—

"ச்வேதச்வதர ச்ருதி 5-ம்பாகம் 2-ம் ச்லோகத்தில்'எல்லாம்அடக்கியஈசன்தன்பிள்ளைகபில ரிஷிக்கு எல்லாஉணர்வையும்கொடுத்துகடாக்ஷித்தார், அவர் வெளிவருகையில்' என்றுள்ளது. ஆதலால் கபில ஸாங்கியமும் அதன் பிரகிருதி ஸ்ருஷ்டிவாதமும் உண்மையே என்று கூற வரும் பூர்வபக்ஷவாதிக்கு பதிலாக ஒன்றுகூற வேண்டும். 'இந்த வாக்கியம் ஒன்றும் குறிப்பிடாமல் கபிலர் என்று மாத்திரம் கூறியுள்ளது. புராணத்திலோ ஒரு கபிலர் காணப்படுகிறார். அவர்தான்ஸகரபுத்திரரைஎரித்தவாஸுதேவர் எனப்படுபவர்.' இதனாலே ஸாங்கியாசாரியரான கபில வாஸுதேவர் வேதங்களில் கூறப்பட்ட ஆதிகாரிகரல்ல" இதனால் அவர் தர்சனமான ஸாங்கியமும் அதுபோன்ற மற்றைய தர்சனங்களும் அவைதிகம் என்றும் சிஷ்டர்கள் ஆதரிக்கத்தகாதனஎன்றும் முழுவதும் ஒதுக்கப்பட்டன இன்றுவரையில்.

ஷட்தர்சனப் படிப்பு குன்றியதன் காரணத்தைக் காட்டியாகிவிட்டது. இனித் தகுந்த யுக்தி மேற்கோள்கள் இவைகளைக்கொண்டு கடைசியில் கூறப்பட்டது ஆசார்யாள் வாக்கேயல்ல நடுவில் வந்த சில பரபரப்பான வேதாந்தாபிமானிகளதே என்பதை விளக்க முயலுவோம்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

1. ஆத்திசூடி விளக்கம்

42. கோதாட்டொழி

இதற்குப் பொதுவாக குற்றம் பொருந்திய ஆட்டத்தை விட்டுவிடு என்பது பொருள். இதில் ஆட்டு என்ற பதத்தின் பொருள் சிறப்பால். இதில் சில சிறந்தபொருள்கள் அடங்கியுள்ளன. இச்சொல்லின் பொருள்களை எல்லாம் இரண்டு பொருள்களுள் அடக்கிவிடலாம். அவையாவனவிளையாட்டு என்பதும்,வ்யவஹாரம் அல்லது விஷயப்பழக்கம் என்பதுமே. முதல் பொருள்தான் இங்கு ஸாதாரணப்பொருள்; பின்னது மதவிஷயப் பொருளே. ஆதலால் முன்பொருள்படி நாம் பழகிவர முயன்றால் தான் பின் பொருள்படி பழகிவரும் ஆற்றல் வர இந்த ஸூத்திரப்படி முற்றிலும் ஒழுகிய திருப்திக்கிடமுண்டாகும்.

(1) குற்றமுள்ளவிளையாட்டைநீக்கு:—நமக்கு சில தொழில்கள் குற்றமுடையன என்றும் வேறுசில நல்லவை என்றும் பொதுவான உணர்ச்சிஉண்டு. இவ்வாறுகூற முடியாத்தொழில்களைப்பற்றிய வரையில் தர்ம சாஸ்திரங்களே நமக்கு பரமாணம். ஆகவே நமது இயற்கை உணர்ச்சிபாலாவது அல்லது கல்விப்பயிற்சியில் தேர்ந்த அறிவினாலாவது நாம் செய்ய வரும் தொழில்களின் குணதோஷங்களை உணர்ந்து விடலாம். இதன் பின்னர் உலகில் குற்றமுள்ளவைகளை நீக்கி, குணமானவைகளைக் கைவிடாதிருக்கவேண்டும் என்பது பொது தர்மம். இப்படி இருப்பினும், குற்றமான காரியங்களை யாதொரு குற்றத்தைக் கருதாது விளையாட்டிற்காக செய்வது நமது ஸமூகவாழ்க்கையில் சிற்சில ஸமயங்களில் ஏற்பட்டுவிடும். உதாரணமாகப் பிறரை இகழ்தல் என்பது குற்றமுள்ள செயலே. அதில் அவர் முன்னிலையில் இகழாது போகவிட்டுப் புறஞ்சொல்லுவது மிகுந்த குற்றமுடையது. ஆயினும் பலஸ்நேஹிதர்கள் உல்லாஸமாய் சேர்ந்து ஒருவித கெடுதியுமின்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கில்லாதவர்களின் தோஷங்களைப்பற்றிய விசாரம் கிளம்பிவிடும். இந்த விசாரணையின் முடிவைக்கொண்டு கெட்டதையோ நல்லதையோசெய்துவிடவேண்டும் என்றநோக்க

மில்லாமலே பொதுவாக நேரம் போக்கும் பயனைக் கருதியே இக்கோதாட்டு நடைபெறும். இம்மாதிரியே பரபுருஷர்களைப்பற்றிப் புகழ்ந்தோ இகழ்ந்தோ ஸ்திரீகளும், அப்படியே புருஷர்கள் ஸ்திரீகளையும்பற்றிப் பேசுவது கோதாட்டுத்தான். இந்தப்பேச்சு நடக்காத வம்பர் மஹாஸபை உலகில்உண்டா? இவ்வாறு ஆழ்ந்து கோதாட்டின் லக்ஷணங்களை சாஸ்திரங்களில் கூறியபடி, அனாவசியம், வீண்மனச்சஞ்சலகாரணம், சற்று அலக்ஷ்யமாக விருந்தால் பொய் சண்டைமுதலிய வினைகளுக்குக் கொண்டுவரும் விளையாட்டு என்று நன்கு உணர்ந்துபார்த்தால், தத்காலத்திய நாகரிக ஸமூக வாழ்க்கையில் உண்டாகும் சேர்க்கைப் பழக்கங்கள் எல்லாம் வெறும் கோதாட்டாதலால் அநாகரிகமே: அவைகளில் ஏற்படும்விளையாட்டுச்சொற்கள் வினையாகமுடிய இடம் உண்டு, அல்லது அவைகளை மறைத்து சிலரிடம் கூறி பொய்கள் ஏராளமாகக் கூசாது கூறும் பழக்கத்தை உண்டாக்கிவிடும் என்று நன்கு உணர்ந்து அவைகளைவிட்டுக் கூடியவரையில் ஒதுங்கி நிற்க முயலவேண்டும் புத்திமான் என்று எச்சரிக்கைபண்ணுகின்றது இந்தஸூத்திரம். உலகத்தில் அவசியம் ஒருவன் செய்து தீரவேண்டியது தன் ஜீவனத்தொழில், தன்மனம் சுத்தி பெற்று மோக்ஷ நிலையை அடைவதற்கு வேண்டிய வைதிகத்தொழில் ஆகிய இவைகளே. தன் ஜீவனம் என்பதில் தன்னைச் சேர்ந்தோர் என்பதும் அடக்கம். இவ்விரண்டைவிட ஏற்படும் மற்றையத் தொழில்கள் வார்த்தைகள் எல்லாம் கோதாட்டுக்களே. பிறர் நன்மைக்கு உழைத்தல்கூடக் கோதாட்டுத்தானே எனில், இது பெரும்பாலும் கோதாட்டாயும் சிறு பான்மை கோதிலா ஆட்டமாயுமிருக்கும். இந்த கோதிலாப் பாகம் முற்கூறிய மானிடர்வாழ்க்கைத்தொழில்களில் இரண்டாவதாலேயேதான் உள்ளபடி ஏற்படும். ஆகவே முன் கூறிய இரண்டு வாழ்க்கைத்தொழில் ஒழிந்தமற்றயவைகள் எல்லாம் கோதாட்டுகள்தான், தோற்றமாத்திரத்தில் எவ்வளவு சிறந்தவைகளாகக் காணப்படினும். ஆதலால் அவைகளைக் கூடியவரையில் குறைத்துவந்து முடிவில் தவிர்க்கவேண்டும், வாழ்க்கை நோக்கத்தை உள்ளபடி அடையமுயலும் மானிடராகவேண்டுமாகில்,

பிறர் மனதை அனாவசியமாகப்புண்படுத்துவது, நல்லகாரியத்தில் அனாவசியமான பிடிவாதம் இவைகள்கூடக் கோதாட்டில் சேர்ந்தவைகள்தான். ஒருவன் எவ்வளவு நல்லவனாக இருந்தாலும் பிறர் மனதைப்புண்படுத்தி விட்டால் அது கேட்டிற்குக் காரணமாகும். கோதாட்டின் பயன் திரௌபதி சிரித்ததால் துர்யோதனன் பொறாமை மூலமாக பாண்டவர்கள் பட்டபாடுகள்தான். அகமுடையான் அடித்தது பெரிதல்ல, அடுத்தகத்துக்காரி சிரிப்பதுதான் பெரிதாகி விடுவதல்லவா உலகஇயற்கை. ஆகவே பிறர்மனதைப்புண்படுத்தாமலே இருக்க கூடியவரையில்முயலவேண்டும். ஷேக்ஸ்பீயர் நாடகங்களில் லீயர் என்பதில் லீயர் மூடத்தனமாகத்தன் மூத்தகுமாரிகளிருவரும்தன்னைமிகவும் நேசித்தார்கள் என்று அவர் வார்த்தைகளில் நம்பி மகிழ்ந்து, தன் கடைக்குட்டி கார்டிலீயா அன்பு எவ்வளவு உண்மையில் அதிகமாகவிருக்க வேண்டும், அவள் மூத்தவர்களைவிட உண்மையில் நல்லவளாகையால் என்று மிகுந்த ஆவலுடன் அவள் அன்பை வெளியிடும்படி கேட்டானே! அப்பொழுது கார்டிலியாவுக்கு இவன் மனோபாவம் தெரியாதா? தன் அக்காள்களது பாசாங்குகளும் தெரியாதா? பின்னதை வெளியிட, 'எனக்குவேண்டிய அளவுதான் அன்பு உண்டு அதிகமும்இல்லை குறைந்தும்இல்லை' என்றுகூறி அனாவசியமாகத்தானே தகப்பனார் ஆவலைத்தடுத்துவருந்தினாள். சற்று நிதானித்திருந்தால் இவளுடைய நற்குணம் நிறைந்தமனம் 'அக்காள்களைவிட மிகப்பகட்டாக என் அன்பைக்கூறி, என்னிடம் அதிக ப்ரீதியுள்ள தகப்பனாரை திருப்திப்படுத்திப் பின்னர் அக்காள்களுடையபாசாங்கை வெளியிடலாம்;' அல்லது 'என் உள் அன்பின்பெருமையையென்ன சொல்வேன்! அதை என் அக்காள்களைப்போல வெளியிட முடியவில்லையே! என்றாவது கூறிவிடலாமே' என்று காட்டிவிடாதா. அக்காள்கள்மேலிருந்த ஆத்திரம், தகப்பன் அறியாமையின்மேலிருந்த வெறுப்பு இவைகளால் பதறியல்லவா இந்தப்புண்யவதி தகப்பனை வருத்தும்கோதாட்டில் முயன்றாள். இது எவ்வளவு பேராபத்தாக முடிந்தது என்பது லீயர்கதையின் துக்க முடிவிலிருந்து வெளியாகும். இதேமாதிரி நல்ல விஷயங்களில் வீண் பிடிவாதம் காட்டுவதும் கோதாட்டே. குரு தக்ஷிணை கொடுப்பது

நல்லதாயினும் அந்த விஷயத்தில் குரு வேண்டாம் என்னும்பொழுதும் வீண் பிடிவாதங்காட்டிக் காலவருஷியும், உத்தங்கரும் பெருந்துயரத்திற்காளாக வில்லையா? இவர்கள் கதையை பாரதத்தில் ஆதிபர்வ, உத்தியோகபர்வங்களில்விஸ்தாரமாகக் காணலாம். இவ்வாறு நல்ல விஷயங்களின் இடையில் வரும் கோதாட்டுக்களை நுட்பமாய் உணர்ந்து ஒழிக்கவேண்டும்.

(2) குற்றமுள்ள பழக்கங்களையே ஒழிக்க வேண்டும்:—நமது தர்மசாஸ்திரங்களில் பாபம் மூன்றுவிதமாக ஏற்படலாம் என்று வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:-(1) விதித்த ஸத்கர்மங்களைச்செய்யாமை (2) விதியாததைச் செய்வது (3) இந்திரியங்களை அளவுக்குமிஞ்சி விஷயங்களுள் பாயவிடுதல் ஆகிய இவைகளே. முன்னுள்ள இரண்டுவித பாபகாரணங்கள் அறியாமையால் நிகழினும், மூன்றாவது தத்கால நாகரீகச் சிறப்பால் வீண் பிடிவாதம், கொழுப்பு இவைகளால் மனப்பூர்வமாக மானிடச்ரேஷ்டர்களால் அனுஷ்டிக்கப் படுகிறது. இதைத்தான் அற ஒழிக்க வேண்டும் என்றாள் ஒளவை இந்த ஸூத்திரத்தால். இதை ஒழிக்க முயலுவதில் முன் கூறிய குற்றமுடைய விளையாட்டுக்கள் தாமே நீங்கும். ஆனால் இந்திரிய அடக்கத்திற்கு முதல்படி கோதான விளையாட்டுகளை ஒழிப்பது. இந்திரியங்களை அவைகள் இஷ்டப்படி விஷயங்களில் முழுவதும் பாயவிட்டால் வீண்மனச் சஞ்சலங்கள் அதிகப்பட்டு பாபத்தொழில்களில் உள்ள முயற்சி அதிகப்படும். இந்திரிய மனங்களை அழுக்கேறி, பாப எண்ணங்கள் அதிகப்பட்டு அசுத்தமாகிக்கொண்டு வர, துக்கம் அதிகரிக்கும். இதுபற்றியே, 'மனம்போன போக்கே போகவேண்டாம்' என்றாள் ஒளவை உலகநீதியில். இந்திரியங்களை இஷ்டப்படி அவிழ்த்துவிட்டுத் திண்டாடுவதற்கு தத்காலத்திய நாகரிகஸ்தர்களே திருஷ்டாந்தம். மானிடர்களுக்கு இவ்வாழ்க்கையில் ஸுகமாக இருக்க வேண்டியவைகுறைவேயாயினும், அவையும் அதிகநாள் வேண்டுவனயில்லையாயினும், வேண்டிய விஷயங்களை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு ஜீவிக்க என்ன திண்டாட்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது இந்த நாகரீக காலத்தில்! தின்னச் சோறின்றி இறப்பவர்கள் அதிகப்பட்டு விட்டார்களல்லவா இந்நாகரீகம் நிறைந்த உலகில்! தத்காலத்திய ஜீவனத்திற்காக எல்லோரும் தமது வாழ்க்கை நோக்க உழைப்பையும் கருதாது உழைக்கவேண்டி வந்துவிடவில்லையா? இந்நிலையை உண்டாக்கும் நாகரிகத்தை நல்லது என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளுவது. 'வயிறே உன்னோடு வாழ்தலரிது' என்று பரிதவித்த ஒளவையார் இப்பொழுதிருந்தால், பாழும் மானிட சஞ்சலமே உன்னோடுவாழ்தலரிதுஎன்று கதறமாட்டாளா நாகரீகக் கொழுப்பைப் பார்த்து. ஆகவே கோதாட்டை உள்ளபடி ஒழிக்கவேண்டுமாகில் மன இந்திரியங்களை அனுவசியமாக விஷயஸம்பந்தப்பட்டு வெளிமுகமாகித் திண்டாடவிடாது கூடியவரையிருக்கவேண்டும்: வெளிவிட வேண்டுமாகில் சாஸ்திரீய ஒழுங்குப்படி தீராததாயும், கோதில்லாததாயும் உள்ள விஷயங்களில் வெளிவிடலாம். இந்த இரண்டு லக்ஷணங்களுமில்லாது வெறும் கோதில்லாததாயினும் அவைகளை வெளிப்பட இடம் தராமல் அடக்கி நிற்கவேண்டியதுதான்.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

The character of a Gentleman

It is almost a definition of a gentleman to say he is one who never inflicts pain. This description is both refined and, as far as it goes, accurate. He is mainly occupied in merely removing the obstacles which hinder the free and unembarrassed action of those about him; and he concurs with their movements rather than takes the initiative himself. His benefits may be considered as parallel to what are called comforts or conveniences in arrangements of a personal nature like an easy chair or a good fire, which do their part in dispelling cold and fatigue, though nature provides both means of rest and animal heat without them. The true gentleman in like manner carefully avoids whatever may cause a jar or a jolt in the minds of those with whom he is cast—all clashing of opinion or collision of feeling, all restraint, or suspicion, or gloom, or resentment· his great concern being to make every one at their ease

and at home. From a long sighted prudence he observes the maxim of the ancient sage, that we should ever conduct ourselves towards our enemy as if he were one day to be our friend. He throws himself into the minds of his opponents, and he accounts for their mistakes.

சீரியர் இலக்கணம்

சீரியர் புண்படுத்தார் என்பதே அவரைக் கிட்டத்தட்ட வரையறுத்து விளக்கும் வாக்யம் என்னலாம். இந்த விளக்கம், திருத்தமாயும் செல்லும் வரையில் பொருத்தமாயும் உள்ளது. தம்மைச் சுற்றியுள்ளோர் தம் விருப்பப்படிக் குழப்பமின்றி செய்யும் செயல்களுக்குத் தடையாயுள்ளவைகளை நீக்கி வைப்பதிலேயே சீரியர் பெரும்பாலும் முயன்று கொண்டிருப்பர். அவர்கள் போக்கின்படி நடப்பாரே ஒழிய அடிக்கடித் தாமாகப் புதிதாக ஒன்றையும் தொடங்கார். ஒவ்வொருவனும் தன் விஷயத்தில் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் ஸுக ஸௌகரியங்களுக்கு (இன்ப இசைவுகளுக்கு) நிகர் சீரியரால் உண்டாகும் நன்மைகள்; இயற்கையிலேயே ஓய்ந்திருக்கும் வழிகளும், ஜீவச் சூடும், களைப்பு, குளிர்களை முறையே நீக்க அமைந்திருப்பினும், களைநீக்கும் சாய்வு நாற்காலியும், நல்ல குளிர்காயும் நெருப்பும் எப்படி உதவியாக விருக்குமோ, அப்படியேதான் இருப்பர் சீரியரும். இப்படியே உண்மையான சீரியரும், மாறபிப்பிராயத் தாக்குதல் மனஸ்தாபம், வீண்கட்டுப்பாடு, ஸம்சயம், துயரம், பகை, இவைபோன்ற ஒருவிதக் குழப்பமும், குதர்க்கமும் தம்முடனிருப்பவர்கள் மனதில் உண்டாகாத வண்ணம் மிகுந்த ஜாக்ரதையாய் தடுத்துவிடுவர்: ஒவ்வொருவனையும் தன்னுள் அடங்கி ஓய்ந்திருக்கச்செய்வதே அவர் முக்ய நோக்கம். 'நமது பகைவரிடம், மேல் ஒரு தருணத்தில் அவர் நமது தோழராகலாம், என்ற எண்ணத்துடன், நிதானமாக நடந்து கொள்ளவேண்டும்' என்ற மூதறிவாளர் முதுமொழியை தீர்க்காலோசனையை முன்னிட்டுப் பின்பற்றி நடப்பவர் இச்சீரியர் தம் பகைவர் மனத்துள் புகுந்து பரிவுடன் பார்த்து அவர்கள் குற்றங்களுக்குத் தகுந்த முகாந்திரம் கண்டு தெளிவர் சீரியர்.

ராமாயண அகவல்

RAMAYANA AGAVAL

இதனை அறிதலும் இராவணன் தன்னுடை
தூதரை யழைத்து தூதும் போக்கினன்.
வாலிதம்பியின் வானரச் சேனையை
கண்டு தூதரும் கடிதினி லோடி
இராவணன் பக்கலில் இனிதிற்புகலும்
அவர்களைக் கூட்டி அரசனும் சென்று
கோபுரமீதினில் கோதையர் சூழ்ந்து
சாமரஞ் சுழற்ற சடுதியிலேறி
இராமன் இலக்குனன் இவர்களை தூதர்
சுட்டிக் காட்டிடச் சுகமதாயிருந்தான்.
அன்ன காலையில் வானரவரசன்
கோப சகிதனுய்க் கோபுரமீதில்
தாவித் த்சக்கிரீ பனின்தலை தன்னில்
காலால் மிதித்து கடுமையோடறைந்து
கிரீடம் பத்தையும் கிரகித்தோடி
இராமபிரானின் இணையடியருகே
வைத்து வணங்கினன் யாவரும் புகழ்ந்திட.
"தனிமையிற் சென்று தசக்கிரீபனை
எதிர்ந்தனை எந்தலே புந்தியில் லாமல்.
இனிமேலிவ்வித மேகிடாதிருத்தி"
எனப்பல அரச நீதிகளியம்பி
அங்கதனழைத்து அரசர் தொழிற்படி
தூதுவனுகத் தூதுவன் ஆக்கலும்
இராவணனிடத்தே அங்கதனேகினன்.
ஏகி இராவணன் முகத்தினைநோக்கி
"இராமனின் தூதன் என்பேரங்கதன்.
வலிபறித்துன்னை வாலிற்கட்டிய
வாலியின் மைந்தன் வலியிலாய் கேட்பாய்.
அன்னை சீதையை உடனே அய்யனின்
பாதந்தன்னில் பண்புடன் விடுத்து
பாதம்பணிந்தால் பரனுமன்னிப்பான்.
அன்றேல் அமர்செய அரக்கனே வா"வென
சத்தியம் சைக்கொடு சாற்றலு, மிராவணன்,
"வலிமிகக்கொண்ட வாலியின் மைந்தனே!
இராமனின்மனைவியை இனியான்விட்டிடேன்
யானைவாய்க் கரும்பு இனித்திரும்பிடுமோ?
சமர்க்களந் தன்னில் சடுதியிலும்மை
ஓர்கணை தன்னால் உயிர்வாங்கிடுவேன்.
ஆகையாலங்கத அறைவதைக்கேளாய்.
என்னுடன்சேர்ந்து இயற்று சண்டையும்
கிருஷ்ணனைக் கொன்று கிஷ்கிந்தையை யுனக்கு
பட்டமும்கட்டிப் பார்ப்பலென் கண்ணால்"
எனவேகூறினன். எம்பிரான்தாசன்
கண்கள் சிவந்திட கடுமையாய்நோக்கி,
"அறிவினைப்புறத்தே விடுத்த அறிவிலி!
மட்டி! இராவண! மமதையைப் பூண்டோய்!
கழுதாய் நினைத்தாய் கக்கலும் கதக்கலும்.
எம்பிரானிராமனை எவ்விதம் கொல்வாய்?

படியை மடியிற் கொண்ட பரமனை
ஆலிலை யறிதுயி லமர்ந்தருள் மையனை
தேவர் துயரை தீர்த்திடற் பொருட்டு
தசரத ராஜனின் தனையனாய்த் தோற்றி
கோசிக முனியுடன் கொடுங்கான் சென்றுநின்
பாட்டி தாடகை பார்மேல் மாண்டிட
பாரியவில்லில் பாணம் தொடுத்து
சுவாகுவைச் சுவர்க்கம் குடிபுகச் செய்துநின்
குலத்தினைக் கெடுத்திடக் குகப்பிரான் படகினில்
கங்கையைத் தாண்டிய கருப்பனைமாலை
கரியழைத் திடலும் கருடன் மீதூர்ந்து
கரிதனைக் காத்த காருண்யவள்ளலை
அற்பன் நீயோ அமரில் வெல்வாய்.
பூனைசென்று புலியைவெல்லவும்
அற்பயானைபோய் அரியைவென்றிடவும்
எண்ணிடலொத்து இயம்பினாய்மூடா!
பிரமனின் பேரனாய்ப்பேதாய் தோன்றினை.
பிரமனின் அருளைப் பேதாய் கொன்றாய்.
கங்கைவேணியின் சருணைகரனை
பத்தியென் பாசக் கயிற்றால் பிணித்தனை.
இத்தனை பெருமை இருந்தும் பயனென்?
தசரத ராஜனின் தனையன் மாலின்
பெரியதோர் புகழை பேதாயறிந்திலை.
கேடு பின்வர கெட்டது மதியும்.
கெடுமதிநீத்து கெட்டபேர் காய்ந்த
சீதையைக் கொண்டுபோய் சீதா சமேதனின்
இணையடி யருகே இட்டுமீளுதி.
இராமனை ஜெயிக்க இராவண! நாடா
திராமனின் இணையடி மனத்திற்பூண்மின்.
மற்றும்,
சிம்மம் தனக்குச் சிறியதோ ரெலியும்
பட்டங்கட்டிடப் பரிந்துசெப்பிடல்போல்,
பட்டம் எற்குப் பாதககட்டிட
சித்தத் தெண்ணிச் செப்பினை சிறிய!
அம்மனை அய்யற் களிப்பா" யெனவே
கடுகெடுத் தறைந்து கனைத்து நின்றனன்.
இராவணன் நோக்கி இறுமாப் போடு
'அரக்கரே! அங்கதன் கொல்வீ' ரெனலும்
அரக்கர் பலபேர் அங்கத னோடு
சண்டை செய்திட சடுதியில் வந்தார்.
அரக்கரை நொடியினில் அடித்து வீழ்த்தி
" அடடா பாவி! அரக்கனே! தூதனைக்
கொன்றிட எவினாய், கொலைபாதகனே!
அழியாய் நீயும் அடியோ'' டென்று
இராவணன் முடியை இடக்கால் தன்னால்
மிதித்து முடிபூ மிசைவிழச் செய்து
இராம பிரானிடம் இனிதிற் பாய்ந்தான்.
இராவணன் செய்திதை இராமன் கேட்டலும்
வில்குனித் தம்பை விரைவிற்பூட்டி
கோட்டையை வளையலும் கோடையிடியென
அரக்கர் பல்லோர் அய்யனை வளைந்து
போர்புரிந் திறந்து பொன்னுல கடைந்தனர்.
மற்றும் பலபல மாண்புடை யரக்கர்
கூட்டமாய் வந்து வானரக் குழாத்தை
மிதிமிதி யென்று மிதித்து நசுக்கலும்
வானரர் மிகையும் வலியிழந் தோடினர்.
அனுமன் இதனை அறிந்து ஓடி
அரக்கரை யெல்லாம் அமரில் மடித்து
அண்டமும் கலங்கிட இராமவென் றார்த்தான்.
சதகண்டனிடம் சாரண ரோடி
செய்தியைச் செப்பலும் சென்னியை யசைத்து
பளாபளா வென்று பற்களைக் கடித்து
இரத மூர்ந்து ஏகினன் போர்க்களம்.
அன்ன காலையிலரக்கனின் முன்னே
காக்கையும் கழுகும் கதறி விழுந்தன.
கோடையிடியது குபீலென விழுந்தது.
மேகமு மின்றி மின்னல் வீசிட
வானுறை மீன்கள் வானின்றிழிந்தன
இவையெல்லாம் கண்டும் இராவண வேந்தன்
சட்டைசெய்யாது சண்டையிற் புகுந்தான்.
இந்திர ஜித்துவுமுடனே கினனே.
இராவண னிராமனை யெதிர்த்தனன் மாதோ.
இருபோர் வீரரும் இணைபிரியாது
வலமிடமாக இடம்வலமாக
சுழலெனச் சுழன்று சுற்றித்திரிந்து
வாளிகளெய்து வாளிகள் கொன்றனர்.
இறுதியிலிராமன் இராவண வேந்தனின்
இரதம் இடியாஸ் திரத்தால் நொறுக்கினன்
வில்லு மொடிந்தது வீரனின் சரத்தால்.
இராமபாணத்தால் யாவு மழியலும்
வெந்தழல் மெழுகென வீரனும் வருந்தி
இலங்கையைப் புரக்கும் இராவணவேந்தன்
தலைகுனிந் தவனாய்த் தரைமேல் நின்றான்.
இவ்வித நிலையினன் இராவண வேந்தனை
எம்பிரானிராமன் இனிதில் நோக்கி,
" ஈரேழுலகம் ஏங்கிட வாழ்ந்த
இராவண வேந்தே இயம்பிடல் கேளாய்.
தூதனைக் கொல்லெனத் துணைவரையேவியோய்!
அரசே அரசற் கழகிது தானோ?
ஆயுதமின்றி அறிவிலிநின்றாய்.
அல்லையேல் உன்னை அடியொடு மாய்ப்பேன்.
ஜானகி ஈந்து சரணம் புகுதல்
நலமின்றாமோ நலமிலாய் சொல்லிடாய்.
முதல்நாளிதுதான் முனையில் தனியாய்
நின்றாய் நின்றாய் நிற்பல வீரனே!
சண்டை செய்வதோ ஜானகி விடுப்பதோ?
இதனை இரவில் யோஜித்திராவண
நாளை வாபோ. நான்பொறுத் தனுப்பினேன்."
எனவே கூறலும் இராவணன் சென்று
பாத சாரியாய்ப் படையிழந் தவனாய்
அரண்மனை யடைந்தான் அழிந்த மனத்துடன்.

இலக்குன னுடன்போர் இழைத்த இராவணி
தேரிழந் தவனைச் செய்வ வில்லையும்
வீர பட்டமும் வீரனழித்திட
பாத சாரியாய் பயத்துடன் சென்று
அழிந்த பெருமையோ டாண்மனை யடைந்தான்.
அனுமன் அங்கதன் முதலியோர் பணிய
இராமன் இலக்குவன் இருவரும் சுகமாய்
வானரர் நடுவே வளர்ந்தனர் கண்ணே.
இராவண னெழுந்து இளவரசாகும்
கும்பகர்ணனைக் கூப்பிடச் சொல்லி
ஆயிரம் கோடி அரக்கரையேவினன்.
குன்றினை யொத்த கும்ப கர்ணனும்
விதிவசத் தாலே விழித்து எழுந்து
சென்று இராவணன் சேவடி வணங்கலும்
இராவண்ன் தம்பியை நோக்கி, "எம்பி!
இராம இலக்குனர் இரண்டு நரர்கள்
வாலியின் தம்பி வலியசுக்கிரீவனை
துணையாக் கொண்டு தோன்றி இங்கு
பலபல வம்புகள் பண்ணினர் தம்பி!
வேகமாய்ச் சென்று உன் வேலுக்கிரையாய்
பேயரை வீட்டு பீடுடன் மீளுதி"
என்றே இயம்பினன். இளையவன் நோக்கி,
"அண்ணே! அடியனேன் அறைவதைக் கேளீர்.
ஆலிலை துயின்ற அய்யனே யாய.
இராம பிரானொடு ஏனோ பகைத்தீர்.
அவருடன் பகைத்தோர் அடியுடன் மாய்வரே!
அம்மனைக் கொண்டுபோய் அடிமலர் சேர்த்து
அபயமென் றிரந்தால் அருள்பெற் றிடுவீர்
தம்பியின் வார்த்தை தள்ளினீர் முன்னர்.
துட்டர் புத்தியை இட்டமாய்க் கேட்டீர்.
அழிவிலிலங்கைக் கழிவுந் தேடினீர்;"
என்றே கூறலும் இராவணன் கடிந்து,
"வீடணன் சேர்ந்த விடத்தே விரைத்து
அடைந்து வாழ்தி, அறிவிலி வாழ்தி.
எம்பி தேவரின் எமனென எண்ணினேன்.
நன்றாய் வாழ்ந்திடில் எற்கும் நலமே."
எனவே மனம்மிக நொந்து இயம்பினன்.
இயம்பலும் இளையோன் இராவணற் கிணங்கி
உயுத்தகோலத்தனாய் உடைபலவணிந்து
விட்டில் தேடி விளக்கடைந்திடல்போல்
சூலந்தாங்கி சூரனும் வந்து
வானரச் சேனையை வையகங் கலங்க
சாடிய காலையில் சாய்ந்தனர் பலரே.
கும்ப கர்ணனைக் குகன் முன்னோன் கண்டு
மனம்பூ ரித்து மகிழ்ந்து மனத்தில்
வில்லியர் போற்றிடு வீடனன் நோக்கி,
'இவன்யார்' எனலும் இன்பம் எய்தி
வீடணன் சொல்லுவான், "விண்ணுவே கேளீர்,
இராவணற் கிளையோன் என் முன் தோன்றல்
கும்பகர்ணன் குருபரா இவனும்
புத்திகள்பலவே எடுத்துப் புகலலும்
இராவணன் கேளா தீவின னிவினை.
மதியிலி அம்பால் மாய்வதை விடநும்
சிறப்புடை யம்பால் சென்னி யிழந்து
மோகம் கொன்றார் மோக்ஷ மடைந்திட
எண்ணியே வந்தா" னென்று இயம்பினன்.
இம்மொழி கேட்ட எம்பிரா னிராமன்,
இராவணன் தம்பியை யினிதி லழைத்து
சரண்புகச் செய்தி சடுதியி' லெனலும்
விரைவிற் சென்று வீடணன் மகிழ்ந்து
அண்ணனை நோக்கி அன்புமிக் கூர்ந்து
சிற்சில மொழிகள் செப்பிடச் செல்லையில்
அண்ணன் தம்பியை அன்புடன் நோக்கி
"எம்பி நீ இம்மையில் நன்மையை எய்தினை,
விலையென தெனக்கு வினையுன தனக்கு.
இராமனைப் பணிந்து இன்பம் எய்துபோ.
ஆலிலைதுயிலும் அய்யனே இராமன்"
எனவே கூறி எடுத்தான் வில்லை.
வில்குனித் தம்பை விரைவிற் பூட்டி
வானர வீரரை வாட்டிடுங் காலையில்
அனுமன் ஓடிவந்தரக்கனோ டெதிர்த்து
பெரும்பெரும் மலைகளைப் பெயர்த்தரக் கன்மேல்
எறியலும், ஆக்கின னெரியினிற்றரும்பென.
"நம்மாலிவனை நமனுல கனுப்பிட
லசாத்திய மசாத்தியம். அப்பனே வீட்பான்"
எனவே அதைப்பார்த்த னுமனியம்பினன்
வானர வரசு வலியசுக்கிரீவன்,
கோபமிக் கூர்ந்து குபீலெனப் பாய்ந்து
அரக்கனை யடித்திட, அரக்கன் நோக்கி
வாலியின் தம்பியை வளைத்து பிடித்து
இலங்கையை நோக்கலும் வானரன் வெகுளியால்
அரக்கன் மூக்கையும் காதையு மழித்து
இராமனி னருளாலின்னலி நீங்கி
தப்பியே ஓடி தசரத மைந்தனை
மனத்திற் றுதித்துமகிழ்ந்தே யிருந்தான்.
"தங்கையு மூளி தமையனு மூளி
உயிர்வாழ்ந் தென்பயன் உடனே சாவேன்."
எனவே நினைந்து எடுத்து வில்லை
குணத்தொனி காட்டி கும்ப கர்ணனும்,
வானரர் யாவரும் வாடிட மாட்டினன்.
இதனைக் கண்ட எம்பிரா னிராமன்
சாபந் தாங்கிச் சடுதியி லவனை
வளைந்து வாளிகள் பலவே சொரிந்தனர்.
வீரத் துவத்தைப் பூண்ட வீரன்
வாளிகள் யாவையும் வாளியாற் பொடிசெய்
தலைந்துவா னரரை அய்யன்மீ தெறிந்து
பலபல பேர்களைப் பற்களாற் கடித்து
நெறநெற வென்று நெறித்து உண்டு
உருத்திரன் போல உலகெலா நடுங்க
ஓடிஓடி அலைந்தனன் மாதோ.

குண்டலகேசி

அல்லது

"தற்கொல்லியை முற்கொன்றவள்"

மூன்றுவது அதிகாரம்

ஆசிரியர் அருக்கசந்திரனர்

"பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது, பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிக".—மணிமேகலை

அவந்தி தேசத்தின் தலைநகராக அக்காலத்தி லிருந்த உஞ்சைமாநகரினைச் சேர்ந்தவரும், சாஸ்திர ஆராய்ச்சி நிரம்ப வாய்ந்தவரும், பௌத்த சந்நியாசி யாயிருந்து பௌத்த மதத்தைப்பற்றி ஊரூராய்ப் பிரசங்கம் செய்துகொண்டு போவதையே தம் தொழிலாகக் கொண்டவரும், ஒழுக்கமும் சீலமும் இனிதமைந்தவருமான அருக்கசந்திரன் என்னும் பௌத்த சந்நியாசி, பல தேசங்களையும் சுற்றிக்கொண்டு சோழனுடைய தலைநகராகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு வந்து அங்கே சிறிது காலம் வதிவாராயினர். இவருடைய கல்வித் திறனையும், சாஸ்திர ஆராய்ச்சியையும், பிரசங்க ஆற்றலையும், விழுமிய ஒழுக்கத்தையும் நாளடைவில் கேள்வியுற்ற பொதுஜனங்கள், இவரைப் பெரிதும் போற்றி ஆதரிக்கத் தொடங்கினர்கள். இவரைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற குண்டலகேசியின் தந்தை, தன்னுடைய புத்திரிக்கு வித்தியாப்பியாசமும் தருமோபதேசமும் செய்விக்கும்படி இவரை வேண்டிக்கொண்டார். தம்முடைய மதத்திற்கும் கொள்கைக்கும் இன்றியமையாததான பரோபகார சிந்தையைப் பெரிதும் பெற்றிருந்த அருக்கசந்திரனர், அவருடைய வேண்டுகோளுக்குப் பெரிதும் இணங்கி இலவசமாகவே குண்டலகேசிக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்வித்தற்கு ஒருப்பட்டார். அன்றுமுதல் இவர் பிரதி தினமும் குண்டலகேசியின் மாளிகைக்குச் சென்று, அவளுக்கு அறநூல்களைப் போதித்து வந்தார். குண்டலகேசி தலைமாணுக்கரினுஞ் சிறந்த தீவிர பக்குவமும் நுண்ணுணர்வும் வாய்ந்தவளாதலால், அவருடைய போதனையைக் கவனமாய் மனத்தில் வாங்கி உளத்தில் அழுத்தினுள். குண்டலகேசி மாடி மீது மூர்ச்சித்து விழுந்த அன்றிரவும் அருக்கசந்திரனர், வழக்கம்போலவே, அவளுக்குப் பாடம் சொல்லுவதற்காக வந்தார். சேடியர்கள் பனிநீர் தெளித்தும், சிவிறிகொண்டு விசிறியும், இன்னும் பல உபசாரங்களைச் செய்தும், குண்டலகேசியின் மூர்ச்சைதெளிவிக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். இதனை அறிந்த அருக்கசந்திரனர் சிலமந்திரங்களைஜபித்துத் தண்ணீர் அவள் முகத்திற் படும்படி தெளிக்கவே, அவள் நித்திரையிலிருந்தவிழிப்பவள்போல் எழுந்துட்கார்ந்தாள். அவள் களையினை ஆற்றிப் பிறகு அவளுடைய பாடத்தைக் கேட்கவும், புதுப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவும் அருக்கசந்திரனர் தொடங்கினர்.

"குழந்தாய், 'இவ்வுலகம் நிலையுள்ளதா, நிலையற்றதா?' என்று பகவான் புத்தரை நோக்கி மாலங்கன் வினவியதற்கு, அவர் யாது பதில் அளித்தார்?" என்று குண்டலகேசியை உசாவினர்.

"மறுமொழி ஏதும் பகராமல் மௌனம் சாதித்தார்" என்று குண்டலகேசி விடை தந்தாள்.

"அவ்விதம் அவர் மௌனம் சாதித்ததின் கருத்து யாது?" என்று ஆசிரியர் வினவினர்.

"அத்தகைய வினக்களும் ஆராய்ச்சியும் பயனற்றவை என்பதே பௌத்தருடைய கருத்தாகும்" என்றாள் குண்டலகேசி.

"இன்று உனக்கு எந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் போதிப்பதாக, நேற்று நான் கூறினேன்?" என்று அருக்கசந்திரனர் கேட்டார்.

"பிறவியைப்பற்றியும், அதற்குக்கூறப்படும் நான்கு விதமான உதாரணங்களைப் பற்றியும் விளக்குவதாகச் சொன்னீர்கள்" என்று குண்டலகேசி கூறினுள்.

"ஓ! அப்படியா? சரி; சொல்லுகிறேன். நீ கவனமாய்க்கேள்" என்று அருக்கசந்திரனர் கூறி, மீண்டும் குண்டலகேசியை நோக்கிக் "குழந்தாய்! சேதன அறிவுப்பொருளான ஜீவராசிகள், ரூபம், வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் என்னும் ஐந்து ஸ்கந்தங்களால் உண்டாகின்றன" என்று கூறினர்.

"ஸ்கந்தம் என்றால் என்ன?" என்று குண்டலகேசி கேட்டாள்.

"ஸ்கந்தம் என்னும் பதத்திற்குக் கூட்டம்என்று பொருள்; ரூபம் என்பது உருவத்தையும், வேதனை என்பது நுகர்ச்சியையும், ஸம்ஜ்ஞை என்பது குறியினையும், ஸம்ஸ்காரம் என்பது பாவனையையும், விஜ்ஞான மென்பது அறிவையும் குறிப்பனவாகும்" என்று அருக்கசந்திரனர் கூறினர்.

"அடிகாள்; இன்னும் விளங்க உரைத்தால் நலம்" என்று குண்டலகேசி கூறினுள்.

"குழந்தாய், அவ்விதமே விளங்க உரைக்கின்றேன்; கேட்பாயாக! ரூபஸ்கந்தம் என்பது, உருவங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகிய பொருட் கூட்டங்களைத் தெரிவிப்பதாகும். நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று என்னும் நான்கு பூதங்களும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ஐம்புலன்களும், ஆண்பெண் பாகுபாடும்இவை போன்ற பிறவுமாகிய இருபத்தெட்டு தத்துவங்களின் தொகுப்புக்கு ரூபஸ்கந்தம் எனப் பெயர்" என்றார் அருக்கசந்திரனர்.

"வேதனு ஸ்கந்தம் என்பது யாது?" என்று குண்டலகேசி வினவினுள்.

"குழந்தாய்! இந்திரியங்களுக்கும் புலன்களுக்கும்,—அதாவது, உதாரணமாகக் கண் என்னும் இந்திரியத்திற்கும் உருவம் என்னும் புலனுக்கு முள்ள சம்பந்தம் போன்ற,—சம்பந்தம் ஏற்படுங்கால் தோன்றும் உணர்வே வேதனஸ்கந்தம் என்று சொல்லப்

பெறும். ஐம்பொறிகளும் மனமும் இந்தப் பகுதியுள் அடங்கும். இந்த ஆறு இந்திரியங்களால் உண்டாகின்ற அறு வகைப்பட்ட உணர்வுக்குச் சம்பந்தமுற்று, அந்த உணர்வினல் உண்டாகும் பொதுவறிவையும் சிறப்பறிவையும் ஆதாரமாய்க் கொண்டு பதார்த்தங்களுக்குப் பெயரிட்டு அவைகளைக் குறித்துக்காட்ட இன்றியமையாது வேண்டப்படும் ஞானமே 'ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தம்' என்று சொல்லப்படும். மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் திரிகாணங்களால் உண்டாகும் தொழில் வேறுபாட்டினல், அவைகளுக் குண்டாகும் பரிபாக விசேஷமே 'ஸம்ஸ்காரஸ்கந்தம்' என்று பெயர் பெறும். 'விஜ்ஞானஸ்கந்தம்' என்பது, உறங்குவோன் உணர்வு கர்த்திருத்துவம், போக்திருத்துவம் இரண்டு மில்லாமல் சாக்ஷி மாத்திரையாய் இருத்தல் போல, சேதனர்களுடைய தேகத்துள்ளிருந்து, அவர்களுடைய அறிவிற்கு ஆதாரமாய் நிற்கும் சைதன்னிய தத்துவ நிலேயாகும். இந்த ஸ்கந்தங்கள் ஐந்தும் நிலேயற்றன. இவை முறையே நுரைபோலும், நீர்க் குமிழிபோலும், கானல் ஜலம் போலும், வாழை போலும், இந்திரஜாலம் போலும் தோன்றிமறையும் இயல்புடையன" என்று அருக்கசந்திரனர் கூறினர்.

"அண்ணலே! இவ்விஷயங்களெல்லாம் எனக்கு இனிது விளங்கின. ஆனலும், இன்று பிறவியைப் பற்றிக் கூறி, என் அறியாமை நீக்குவதாகச் சொன்னீர்களே? அவ்விஷயத்தை விடுத்து, ஐந்து ஸ்கந்தங்களைப் பற்றிக் கூறப்புகுந்ததன் நோக்கம் யாதோ?" என்று குண்டலகேசி உசாவினள்.

"சிறுமியே, அவசரப்படாதே. பிறவியைப் பற்றிச் சொல்லுவதற்காகவே, நான் முதலில் இவைகளைக் கூறினேன். குழந்தாய்! 'ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம்' என்கிறபடி பிறந்தவனுக்கு மாணம் நிச்சயமன்றோ? ஒருவன் இறந்து போன பின்னர், அவனைச்சேர்ந்த ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் தனித்தனியே பிரிந்து விடுகின்றன. ஆனல், உயிரோடிருந்தபோது அவன் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகள் விஜ்ஞான ஸ்கந்தத்தில் விதையைப்போல் சூக்குமமாய் உள்ளடங்கியிருந்து, அந்த விஜ்ஞானத்தைத் தமக்கு ஏற்ற முறையில் ஏனைய நான்கு ஸ்கந்தங்களோடு மீண்டும் கலப்பித்து மறு பிறப்பை அடையச் செய்கின்றன. ஆகவே, வினையே பிறப்பின் மூலமென்பதும், கன்மம் இருக்கும் வரையில் பிறப்பும் இறப்பும் இருந்து கொண்டிருக்குமென்பதும் புலனுகின்றன" என்று ஆசிரியர் கூறினர்.

"குருவே, பிறவிக்குக் காரணம் அறிந்தேன். **வாயுசந்தானம்** முதலாகக் கூறப்படும் நான்கு உதாரணங்களையும் விளக்குவதாக நேற்றுக் கூறினீர்களே?" என்று குண்டலகேசி வினவினள்.

"ஆம்; சொல்லுகிறேன். கேள்! காற்றானது பிரிந்து நில்லாமல் தொடர்புற்றுச் செல்லுதல் போல், பிறவியானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தொடர்ந்து வரும். இந்தக் காற்று உபமானந்தான் **வாயுசந்தானம்** என்று நம் முன்னேரால் கூறப்பட்டது. ஒரு விளக்கிலிருந்து எண்ணிறந்த தீபங்கள் ஏற்றப் பெறுதல் போல், ஒரு பிறவியிலிருந்து பல பிறவிகள் உண்டாக்கப் படுகின்றன. இந்த உவமானமே **தீபசந்தானம்** எனப்படும். ஓர் ஆற்றில் நீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஓரிடத்தில் ஒரு கணத்தே காணப்பட்ட நீர், மறுகணத் தவ்விடத்தே நில்லாவிட்டாலும், ஆற்றின்ஜலவோட்டம் ஒன்றாய்க் காணப்படுதல் போல், வரும் பிறப்புகளின் தொடர்பு ஒன்றாகவே யிருக்கும். இந்த உவமானம் **தாராசந்தானம்** (தாரை=நீர்ப்போக்கு) எனப் பெயர் பெறும். எறும்புகள் குறித்த இடத்தை அடைகிற வரையிலும், ஏறியும் இறங்கியும் வளைந்தும் சென்றபோதிலும், ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ச் செல்லுதல் போல, வினை நீங்கும் வரையிலும் உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான பிறவி இருந்துகொண் டிருக்குமாயினும், அப்பிறவி தொடர்புற்று நிற்கும். இந்த உபமானந்தான் **பிபீலிகாசந்தானம்** (பிபீலிகை=எறும்பு) எனப்படும் மனிதர்கள் தாந்தாம் புரியும் நல்வினை தீவினைக்கு ஏற்ப,

"மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
சொல்லப்பட்ட கருவிற் சார்தலும்"

என்றபடி, மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதி, நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதி என்னும் ஆறு கதியினுள் ஒன்றை அடைவார்கள். குழந்தாய்! இதுவரை, புத்த பகவான் அருளிச்செய்த மானவீக சாஸ்திரக்கொள்கைகளுள் இரண்டொன்றை நான் சுருக்கமாக உனக்கு எடுத்துரைத்தேன். இத்தகைய விஷயங்கள் மனதிற் பதிதல் கடினமாதலாலும், அதிகம் கூறினல் இரசிக்கா வாதலாலும், எளிதில் விளங்காவாதலாலும், இன்று இவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொண்டு, எளிதில் விளங்கக் கூடியவையும், உன்னைப் போன்று இல்லற தருமத்தில் இருப்பவர்களுக்குஅவசியமானவையுமான இல்லற தருமங்கள் இரண்டொன்றைக் கூறுகிறேன். கேட்பாயாக!" என்று அருக்க சந்திரனர் கூறினர்.

"குருவே, அவ்விதமே செய்யுங்கள்" என்று குண்டலகேசி ஆர்வத்தோடு உரைத்தாள்.

"குழந்தாய்! முதலில் பெற்றேர்களுக்கும் அவர் தம் மக்கட்கு முரிய கடமைகளைக் கூறுகின்றேன்; கேட்பாயாக! பெற்றோர்கள் தங்கள் மக்களைத் தீச்செயல் புரிவதினின்றும் விலக்கவேண்டும்; நல்ல ஒழுக்கங்களை அவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும்; கல்வி கற்பிக்கவேண்டும்; அவர்கட்கு ஏற்ற கணவன்மார்களையும் மனைவிமார்களையும் தெரிந்து விவாகம் செய்விக்கவேண்டும்; அவரவர்கட்குரிய தாயபாகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். மக்கள், தங்களைப் பாதுகாத்த பெற்றோர்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும்; குடும்ப சம்பந்தமான கடமைகளைச் செய்யவேண்டும்; குடு

ம்ப சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும்; குடும்ப சொத்துக்களை உரிமையாக்கிக் கோடற்கு யோக்கியதை உடையவர்களாகத் தங்களைச் செய்து கொள்ளவேண்டும்; பெற்றோர்கள் மாணமடைந்த பிறகு அவர்களை ஞாபகத்தில் வைத்தற்குரிய கடமைகளைச் செய்யவேண்டும். இவைகள், பெற்றோருக்கும் அவர்தம் மக்களுக்கும் முறையே உரிய கடமைகளென்று கௌதம புத்தர் உபதேசித்த அறங்களாகும்'' என்று அருக்கசந்திரனர் கூறினர்.

''அண்ணலே! அறிந்துகொண்டேன். அவர் கணவனுக்கும் மனைவிக்கு முரிய ஒழுக்கங்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றாரோ?'' என்று குண்டலகேசி கேட்டாள்.

"ஓ! கூறியிருக்கின்றார்; அவைகளைப் பிறகு கூறுகின்றேன். மாதாபிதாவுக்குப் பிறகு, குருவே பிரத்தியட்ச தெய்வமாதலால்,இரண்டாவதாகக் குருசிஷ்யர் கட்கரிய இயல்பினைக் கூறுகின்றேன். குருவானவர் சிஷ்யர்களை நல்ல வழியில் பயிற்றவேண்டும்; ஞானத்தை என்றுங் கைவிடாதிருக்கும்படி உபதேசிக்கவேண்டும்; சாஸ்திரங்களிலும் காவியங்களிலும் பூரண அறிவை உண்டாக்கவேண்டும்; சிஷ்யர்களைப் பற்றி அவர்களுடைய நண்பர்களிடத்திலும் சகபாடிகளிடத்திலும் நல்ல அபிப்பிராயத்துடன் பேசவேண்டும்; சிஷ்யர்களுக்கு அபாயம் நேர்ந்தால் அவர்களை அவ்வபாயத்தினின்றும் விடுவிக்கவேண்டும். சிஷ்யர்களோ தங்கள் குருவின் முன்னிலையில்நிற்பதாலும்; அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதாலும்; அவரிடம் வணக்கத்தோடிருப்பதாலும்; அவருக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலாலும்; அவருடைய உபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதினாலும் ஆசாரியர்களைக் கௌரவித்தவர்களாவார்கள்'' என்று குண்டலகேசியின் போதகாசிரியர் உரைததார்.

"நன்கறிந்து கொண்டேன், குருவே!'' என்று குண்டலகேசி கூறினள்.

"இனிக், கணவன் மனைவியிடத்தும், மனைவி கணவனிடத்தும் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறையையும், அவர்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய ஒழுக்கங்களையும் கூறுகின்றேன். பதியானவன் தன் மனைவியைக் கௌரவத்தோடு நடத்தவேண்டும்; அன்புடன் நேசிக்கவேண்டும்; அவளை விடுத்துப் பிறஸ்திரீகளின் இணைவிழைச்சியை விரும்பாதிருத்தல் வேண்டும்; அவளைப் பிறர் கௌரவிக்கும்படி செய்யவேண்டும் அவளுக்குத் தகுந்த ஊணும் உடையும் பூணும் பிறவும் உவப்புடன் கொடுத்து அவளைப் பாராட்டவேண்டும். மனைவியானவள் தன் கணவனிடம் பூரண அன்பையும் கௌரவத்தையும் செலுத்தவேண்டும்; கற்புடையவளாக இருத்தல் வேண்டும்; வீட்டு வேலைகளைத் திறமையுடன் ஒழுங்காகச் செய்வதோடு சுற்றத்தாருக்கும், நண்பர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் நன்றாய் விருந்தளித்து உபசரிக்க வேண்டும்; வீட்டுக்குரிய செலவை மிதமாகச் செய்யவேண்டும்; தான் செய்யும் வேலைகளில் மறவாமையும் திறமையும் உடையவளாக இருக்கவேண்டும்'' என்று பௌத்த சந்நியாசி புகன்றார்.

''குருவே! இப்போது கூறிய விஷயம்விளங்கிற்று. கௌதம புத்தர் இல்லற சம்பந்தமாய் இன்னும் ஏதாவது கூறியிருக்கின்றாரோ?'' என்று குண்டலகேசி உசாவினள்.

"ஆம்; கூறியிருக்கின்றார். நண்பர்களின் இயல்பைப்பற்றிக்கூறநேர்ந்தவிடத்து,தகுந்த இயல்புடைய ஒருவன் தன் நண்பர்களைக் கௌரவித்து அவர்களுக்கு நன்கொடை கொடுத்தல்; அவர்களுடன் அன்புரையாடுதல்; அவர்கள் நன்மையை விருத்திசெய்தல்; அவர்களைத் தனக்குச் சமமாக நடத்துதல்; தன்னுடைய செல்வத்தை அவர்கட்கும் ஒருசிறிது பகிர்ந்து கொடுத்தல் முதலியவைகளால் தன் நட்பின் சிறப்பை விளக்கவேண்டும். இந்த நண்பர்கள் அவனைப் பாதுகாத்தும்; அவன்பொருளைப் பாதுகாத்தும்; அவனுக்கு அபாயம் நேர்ந்தால் அவனுக்குப் புகலிடங் கொடுத்தும்; அவனுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்தபோது அவனைக் கைவிடாமல் இயன்ற உதவி செய்தும்; அவனிடத்தும் அவன் குடும்பத்தாரிடத்தும் அன்பு செலுத்தியும் வரவேண்டும். இனி வேலைக்காரர்களுக்கு இயன்ற தொழிலை விதித்தல்; தக்க உணவும்கூலியும் கொடுத்தல்; வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டால் மருந்து முதலியன கொடுப்பித்தல்; விடுமுறை நாட்களை அப்போதைக்கப்போது கொடுத்தல் ஆகிய இவையெல்லாம் எஜமானன் அனுஷ்டிக்கத் தக்கன. அதிகாலையில் எழுந்திருத்தல்; எஜமானன் உறங்கியபின் தான் உறங்குதல்; கொடுத்ததைப் பெற்றுத் திருப்தியடைதல்; மனக்குறையின்றி உற்சாகத்துடனும் ஊக்கத்துடனும் வேலை செய்தல்; பயபக்தியோடும் அன்போடும் எஜமானனிடத்தில் வசனித்தல் ஆகிய இவையெல்லாம் வேலைக்காரனுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களாகும். குழந்தாய். இன்று இவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொள்ளுவோம். நாழிகை அதிகமாய்விட்டது; நான் சென்று நாளை வருகிறேன்.'' என்று ஆசிரியர் அருக்கசந்திரனர் குண்டலகேசியிடம் சொல்லி விட்டு, அவள் வீட்டிலிருந்து நீங்கினர்.

நான்காம் அதிகாரம்

காதலுக்குக் கண்ணில்லை

"மாவென் றுரைத்து மடலேறுப மன்று தோறும்
பூவென் றெருக்கி னிணர்சூடுப புன்மை கொண்டே
பேயென் றெழுந்து பிறரார்ப்பவு நிற்பர் காம
நோய்நன் கெழுந்து நனிகாழ்க் கொள்வ
தாயினக்கால்.''—வளையாபதி.

"ஆ! இச்சுந்தரவதனியின் பேரெழில்தான் என்னே, என்னே! அகன்று பரந்த நன்னுதலும், கருகி வளைந்த திருவளர் புருவமும், மழைக்குலம் போலப் பேருள் பொழியும் விழுமிய விழியும், முகிழ்முல்லை நிகர்த்த எழிலுறு நாசியும், பவழ நிறந் தவழும் அமிழ்த இதழும், தாளம் நிகர்த்த தூயவெண்பல்லும், செங்குமு

தம் புரையும் திருவாயும், மாங்கதுப்பனைய மாண்புறு கதுப்பும், கத்தரி சடுக்குந் திப்பிய செவியும், வலம்புரி புரையும் நலமிகு மிடறும், மலையொடு மலைக்கும் வலிமிகு புயமும், யாழ்முனை யனைய தூயசெங்கரமும், மாதர் மனங்கவரும் தீதறு மார்பும், இன்னுங் கட்டிளங் காளையர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய அழகு அனைத்தும் ஒருங்கமைந்து, என் கண்முன் நிற்கும் இச்சுந்திரபுருஷன் யாவனோ? கண்ணனுக்கு ருக்மணி வயிற்றிற் பிறந்த காமனும், அவருக்கு ஜாம்பவதி வயிற்றிற் பிறந்த சாமனும் இவன் எழிலுக்கு இணை யாவார்களோ? ஆ! இவன் என் என்னோடு வார்த்தையாடாமல் விலகி நிற்கின்றான்? அன்பனே,— என் நாதனே ஐயனே! திருவே! பொறையே! மணியே!' அமுதே! கலையின் நிலையே! நிலையுமெம்முயிரே! காதற்றுறையே! நாதனாம் துரையே! பூசனைக்குரியாய்! எம்முள முறைவாய்! உயிரே; உறவே! நறவின் நிறைவே! எழிலார்மதியே; அடியாள் கதியே! உன் வாய்திறந்து என்னோடு வார்த்தையாடாயா? எழில்மிகு மயில்காள்! பொழிலுறை குயில்காள்! செங்கால் நாரைகாள்! பச்சிளங் கிள்ளைகாள்! பானிற அன்னங்காள்! தூநிறத் தூ துணங்காள்! அவற்கு என் நிலைமையை நீவிரெடுத்து நவிலீரோ? மலருறை மதுகரமே! தேனுகர் வண்டினமே! சுரும்பே, ஞிமிறே! அரற்றும் அளியே! நீவிராவது அளிமிகுந்து அவற்கு என் நிலைமை பகரலாகாதா? பரமன் விரும்பும் கொன்றைகளே! நாண்மலர் நிறைந்த புன்னைகளே! நல்லார் விழிநிகர் குவளைகளே! முல்லைகாள்; மல்லிகைகாள்! அல்லிகாள்; தாமரைகாள்! இம்மெல்லியலாள் புல்லுரையை நீவிரேனும் கேளீரோ? தாவும் மரைகாள்! ஓடும் மான்காள்! ஒளியும் முயல்காள்! மேயும் பசுக்காள்! நீவிர் என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வல்லீரோ? காதலரே! இவ்வளவு வர்மம் தமக்கு ஏற்குமோ? நான் இவ்வளவு ஆர்வத்துடன் தங்களை அழைக்கும்போது, என் சமீபத்தில் தாங்கள் வரக்கூடாதா? என்னோடு ஒரு வார்த்தையாவது பேசலாகாதா? நாதா, வாருங்கள்! என் அருகே அமருங்கள்!'' என்று குண்டலகேசி தானாகவே நித்திரையில் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

இவள் நித்திரையிற் பிதற்றிய சொற்கள், இவளருகே மற்றோர் மஞ்சத்தில் சயனித்து உறங்கிய தோழி குணமாலையை விழிக்கும்படி செய்தன. குணமாலை கண்விழித்துக் குண்டலகேசியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே சிறிதுநேரம் மஞ்சத்தில் உறங்குபவள்போல் படுத்திருந்தாள். குண்டலகேசி தானாகவே பேசிக்கொண்ட விஷயங்களைக் குணமாலை கவனித்துக் கேட்டவுடன், தன் தலைவி 'காதல் நோயால்' வருந்துகின்றாளென்பது அவளுக்குத் தெற்றெனப் புலப்பட்டது. குணமாலை எழுந்து தன் தலைவியின் மஞ்சத்தருகிற் சென்று அவளைக் கையினால் தட்டி எழுப்பினாள். குண்டலகேசியும் திடுக்கிட்டு "என் நாதா!" என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்துட்கார்ந்தாள்.

"நான் நாதனலலேன்; தோழி குணமாலை!" என்று புன்சிரிப்புடன் குணமாலை கூறினாள்.

குண்டலகேசி தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, நாணத்தினால் ஏதும் சொல்ல முடியாமல் பூமியை நோக்கியபடியே காலின் பெருவிரலைக் கையாற் றிருகிக் கொண்டிருந்தாள்.

"அம்மா; என்ன சங்கதி? நித்திரையில் ஏதேதோ புலம்பினாயே?'' என்று குணமாலை கேட்டாள்.

"என்ன! நான் புலம்பினேனா? அவ்விதம் நான் புலம்புதற்கு ஏதுவில்லையே? சகியே, ஏதோ கனவு கண்டேன்; கடந்த சில தினங்களாக எக்காரணத்தாலோ, எனக்கு அயர்ந்த உறக்கமில்லை; பலவிதமான கனவுகள் காண்கின்றேன்'' என்று குண்டலகேசி கூறினாள்.

"இன்று எத்தகைய கனவு கண்டாய்?'' என்று குணமாலை கேட்டாள்.

"கண்ட கனவை விழித்தபின் சொல்லுவதற்கு என்னால் முடியவில்லையே? சொப்பனாவஸ்தையில் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சி, ஜாக்கிராவஸ்தையில் பெரும்பாலார்க்கு மறந்துபோகின்றது. நானும் அவ்விதமே கனவு நிலையில் கண்டவைகளை நனவு நிலையில் மறந்துவிடுகிறேன்'' என்று குண்டலகேசி உரைத்தாள்.

"தலைவியே, நீ உண்மையில், கண்ட கனவு மறந்திருந்தபோதிலும் சரியே; அல்லது அதை என்னிடம் தெரிவிக்கக் கூடாதென்று மறைத்தபோதிலும் சரியே; உன் மனத்தின் நிலைமை எனக்கு விளங்கிவிட்டது'' என்று குணமாலை கூறினாள்.

"என்ன விளங்கிற்று? எவ்விதம் விளங்கிற்று'' என்று குண்டலகேசி வினாயினாள்.

"தலைவியே! நீ காதல் நோய் கொண்டிருக்கிறாய் என்பது விளங்கிற்று; நீ சற்று முன்பு நித்திரையில் புலம்பிய சொற்களை நான் கேட்டிருந்தாலும், அன்று மாளிகை மேடையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தபோது பத்மினி உன்னை இரகசியமாக ஏதோ கேட்டவுடன், நீ திடீரென்று மூர்ச்சித்துவிழுந்ததாலும் அறிந்துகொண்டேன்'' என்று குணமாலை சொன்னாள்.

"நான் நித்திரையில் என்ன புலம்பினேன்?'' என்று குண்டலகேசி குணமாலையைப் புன்சிரிப்புடன் வினவினாள். குணமாலை, தான் விழித்த பிறகு, நித்திரையில் குண்டலகேசி தானே பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயங்களைத் தான் கேட்டவாறே எடுத்துக் கூறினாள்.

"குணமாலையே, உண்மையை உன்னிடம் மறைப்பதாற் பயனென்ன? நான் சில தினங்கட்கு முன்னர் ஒரு நாள் பிற்பகலில் நம் மாளிகையின் மேன்மாடியில் உலாவிக்கொண் டிருந்தேன். அப்போது தெருவழியே போய்க் கொண்டிருந்த ஓர் அழகிய வாலிபனைத் தற்செயலாக நான் பார்க்கலானேன். அந்த நிமிஷம் முதல் என் மனம், எக்காரணம் பற்றியோ, அவனைப் பற்றிநிற்கின்றது. விழித்திருக்கும்போதெல்லாம் அவனைப்பற்றிய ஞாபகமே எனக்கதிக மிருக்கின்றது. உறங்கும் போதோ, அவ

னைப்பற்றியே கனவு காண்கின்றேன். அவன்மீது எனக்குள்ள பெருங்காதலே இப்போது என்னைத் துன்புறுத்தி வருகின்றது. "அவன் யார்? அவனை எவ்விதம் மீண்டும் பார்ப்பது? அவனை எப்போது காண்பது? அவனை எவ்வாறு மணப்பது? என்னும் இவைபோன்ற எண்ணங்கள் என் மனத்தில் இடையறாது எழுகின்றன. தோழியே, எவ்விதமாவது என் மனக்குறையை நிவர்த்தி செய்தற்கு நீ முயல வேண்டும்" என்று குண்டலகேசி பரிதாபத்தோடு கூறினள்.

"தலைவியே! நீ சொல்வது மிக நன்றாயிருக்கிறதே! அவனை நான் எவ்விதம் காணமுடியும்? அவனுடைய ஊர், பெயர், குலம், தொழில், முதலியன நமக்குத் தெரியாவே? அவ்விதமிருக்கும்போது அவனை எங்கு நாம் காண்பது; எவ்விதம் காண்பது? அவனுடைய அங்க அடையாளமாவது உனக்கு நன்றாகத் தெரியுமா? என்று குணமாலை வினவினள்.

"சகியே, அவன் நடுத்தரமான உயரமும் பருமனும் உடையவன்; இருபத்துநான்கு அல்லது இருபத்தைந்து வயதுதான் இப்போது அவனுக்கிருக்கலாம்; வட்டமதியைப் போல் திரண்டுருண்டதும் செந்தாமரைபோல் அலர்ந்திருப்பதுமான அழகிய முகமுடையவன்; கறுத்தடர்ந்து நீண்டிருக்கும் குஞ்சியன்; அகன்ற நெற்றியும் விசாலமான கண்களுமுடையவன்! பருத்த தோளினன்; பவளவாயினன், தாள்தொடுங் கையினன்; பொன்னிற மேனியன்" என்று குண்டலகேசி தன் காதலனின் பேரெழிலைக் குணமாலைக்கு எடுத்துரைத்தாள்.

"தலைவியே! இனி என்னாலான உதவியை நான் செய்கின்றேன். நீ வருந்துதல் ஒழிக! நாளை நண்பகலில் நம்முடைய அரண்மனையில் களவாடிய கள்வனைச் சிரச்சேதம் செய்வதற்காகக் காவலர்கள் கொலைக் களத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப் போகின்றார்கள் என்று பறை சாற்றுவோர் இன்று பறையறைந்தார்கள். கொலைக்களத்திற்கு அவனை நம் மாட வீதி வழியாகத்தான் அழைத்துப் போவார்கள். அக்காட்சியைப் பார்க்க ஊர் ஜனங்கள் கும்பல் கும்பலாய்ப் பின்தொடர்வார்கள். நாம் நாளைப் பகலில் மாடிமீதிருந்து கவனிப்போமானால், ஜனக்கூட்டத்தில் நீ காதலித்துள்ள புருஷன் காணப்படினும் படுவான். ஆதலால், கவற்சி நீங்கி மீண்டும் துயில் கொள்" என்று குணமாலை கூறவே, குண்டலகேசியும் ஒருவாறு மனந்தேறி சயனத்திற் படுத்து உறங்கலானாள். குணமாலை தன் சயனத்திற்குச் சென்றாள்.

மறுநாள் நண்பகலில் அரண்மனை மாடவீதியின் வழியாய் நான்கு காவலாளர்கள் ஒரு கைதியை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். கைதியின் இரண்டு கைகளும் இருப்பு விலங்கால் பிணிக்கப்பட்டிருந்தது. உடம்போடு ஒட்டியிருக்கும்படியான அரைக்கைச் சட்டை,—இருள் போல் கருநிறமுடையது,—தன் சரீரத்தில் மேற்பாகத்திலும், அந்நிறமே கொண்ட காற்சல்லடமும் அரையிலிருந்து முழந்தாள் வரையிலும் அவன் அணிந்திருந்தான். அவனைச் சூழ்ந்து, ஜனங்கள் பற்பல விதமாய்ப் பேசிக்கொண்டே, கும்பு கும்பாய்ச் சென்றார்கள். இவ்வேடிக்கையை மாடி மீது தன் தோழியர்களோடு நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த குண்டலகேசி, கைதியானவன் மாளிகைக்குச் சமீபமாய் வந்துகொண்டிருந்தபோது, அவனைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு "ஆ! தோழிகாள்! "இவனே என் காதலன்" என்று தன்னையும் மறந்து வாய்விட்டுக் கூவினள்.

இந்த வார்த்தைகள் அவள்பக்கலில் நின்ற தோழியர்களுக்குப் பெரும் வியப்பையும் முதிர்ந்த துயரினையும் விளைவித்தன. அவர்கள் சில நாழிகை வரையில் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். அவனை மணத்தல் பழிப்பிற்கு இடமாகுமென்றும், அத்தகைய கள்வனை இச்சிப்பது நியாயமன்றென்றும், ஆதலால் அவன்மீது கொண்டுள்ள காதலையொழித்துவிடுதல் நலமென்றும் அவர்கள் தம் தலைவிக்கு எடுத்துரைத்தார்கள். இவர்களுடைய உபதேசங்கள் குண்டலகேசியின் செவியில் நுழையவே இல்லை. அவள் ஒரே பிடிவாதமாய் அவனையே மணம்புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்துரைத்தாள்.

"தோழிகாள்! ஒருமுறை செலுத்திய காதலை மறுபடி ஒழித்து விடுவது இயலாத காரியம். முதலில் அவனைக் கண்டபோதே நான் அவன்மீது காதல் கொண்டேன். இப்போது அவன் கள்வன் என்று அறிந்து அதனை நீக்குவது யாங்ஙனம்? அவன் கள்வனாயினும், அவனையே நான் மணப்பேன்; இன்றேல் இன்றே உயிர் துறப்பேன். இவ்விரண்டில் ஒன்றே என்னாற் செயற்பாலாது" என்று குண்டலகேசி உறுதி கூறினள்.

இவ்விஷயத்தை இனி இரகசியமாய் வைத்திருத்தல் முறையன்றெனக் கருதி அவளுடைய பாங்கியர்கள் அவள் தந்தையினிடத்து இவ்விஷயத்தைப் பற்றி விரிவாய்க் கூறினார்கள். குண்டலகேசியின் தந்தையும் அவனைச் சேர்ந்த சிலரும் அவளுக்குப் பல நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டி அக்கள்வனை மணத்தல் முறையன்றென வற்புறுத்தினார்கள். குண்டலகேசிக்கு அவர்களுடைய வார்த்தையும் சமாதானத்தைக் கொடுக்கவில்லை. குண்டலகேசியின் பிடிவாதம் அவளுடைய பிதாவுக்குக் கோபத்தை விளைவித்த போதிலும், ஏகபுத்திரியை இழந்துவிட மனமற்றவனாய், அக்கள்வனை அரசனிடம் சொல்லி விடுவித்து, அவனை அவளுக்கு மணம்புரிவிக்க இசைந்தான். அக்கள்வன் யாவனோவெனின்,—காளனே!

கள்வன் என அறிந்த பின்னரும், குண்டலகேசி அந்தக் காளன் என்பானை அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் காதலித்ததும், அவனையே வதுவை செய்துகொள்ள வேண்டுமெனப் பிடிவாதமாய்க் கூறியதும், சிலருக்கு வியப்பாயும் ஆச்சரியகரமாயும் தோன்றுதல் கூடும். ஆனாலும் மக்களின் ஆன்ம தத்துவத்தையும் அதன் இயல்பினையும் உற்று நோக்குமிடத்து, அங்ஙனம்

வியத்தற்கும் ஆச்சரியப்படுதற்கும் ஏதுவில்லை என்பது யார்க்குந் தெற்றென விளங்கும். ஆன்மாவுக்கு அனுபவ மாத்திரையாக உள்ளதாய், ஆன்ம உணர்வினுக்கு மாத்திரம் புலப்படுவதாய், பிறருக்கு "அது இத்தகையது; இவ்வியல்பினது" என்று உரையினுலும் பிறவாற்ருனும் விளங்கவைக்க முடியாததாய், மக்களுக்குள் ஒற்றுமையை உண்டாக்கும் பெற்றி வாய்ந்ததாயுள்ள, உள்ள நெகிழ்ச்சி, 'அன்பு' எனப் பெயர்பெறும். இந்த அன்பு, தான் தோன்றும் முதிர்ந்த தரத்திற்கும் குறைந்த தரத்திற்கும் ஏற்றபடி, அருள், கருணை, பக்தி, காதல், நட்பு, இரக்கம், எனப் பல நாமம் பெறும். இவற்றுள் முன்னைய மூன்றும் இறைவனுக்கும் ஆன்மாக்களுக்குமுள்ள தொடர்பில் நிகழும் அன்பைக் குறிப்பனவாகும். ஏனைய, மக்கட்டொகுதிகளுக்குள்ள தொடர்பிலும், பிற ஜீவராசிகளுக்குள்ள தொடர்பிலும் நிகழாநிற்கும் அன்பைக் குறிப்பனவாகும். மக்களுக்குள் நிகழும், அன்புரிமை எல்லாவற்றிலும், மிகச் சிறந்ததும், முதிர்ச்சியுடையதுமான அன்பே, காதல் என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. அஃதாவது, காந்தத்திடத்தில் மறைவாக இருக்கும் ஆகருஷண சக்தியானது, இரும்பைக் கண்டவிடத்துப் புலப்பட்டுத்தோன்றி அவ்விரும்பை இழுத்துக்கொள்வது போலவும், அன்னையின் சரீரமெங்கும் வியாபித்து மறைவாயிருக்கும் பாலானது, குழந்தையைக் கண்டவுடன் ஒருங்கு திரண்டு ஸ்தன்னியத்தின் வழியாய் வெளிப்படுதல் போலவும், ஒரு கட்டழகியின் ஆன்மாவிடத்து மறைந்து நிற்கும் அன்பானது அவள் விரும்பும் ஓர் ஆண்மகனைக் கண்டபோதும், இங்ஙனமே ஒரு வாலிபனின் ஆன்மாவிடத்து மறைந்து நிற்கும் அன்பானது அவன் விரும்பும் பெண்மணியைக் கண்டபோதும் முறையே புலப்பட்டுத் தோன்றும்,—இதுவே 'காதல்' எனப்படும். இனி, இக்காதலைத் தோற்றுவிப்பது யாதோவெனின்; காதலே காதலைத் தோற்றுவிக்குமென்க என்னை? "மாறுபட்ட தன்மையுடையன தம்முளிணைங்கா" என்பது நம் ஆன்ருேரின் கொள்கை யாதலினுலும், இக்காலத்துப் பௌதிக சாஸ்திர விற்பன்னர்களின் ஆராய்ச்சித் திறனும் அதனையே வலியுறுத்துகின்றமையானுமென்க. பச்சை விறகைத் தீயிலிட்டால் எரியக் காண்கின்றிலேம். இதற்குக் காரணமென்ன? பச்சை விறகிலுள்ள ஈரமும், தீயினிடத்துள்ள வெம்மையும் தம்முள் மாறுபட்ட குணமுடையவாதலால், அவ்விறகு எரிகிறதில்லை. ஆனுல் காய்ந்த விறகைத் தீயிலிட்டால், அது நன்ருய் எரிகிறது. இதற்குக் காரணம் என்னை? காய்ந்த விறகில் இயற்கையாகவே வியாபித்து மறைந்து கிடக்கும் உஷ்ணமும், தீயினிடத்துள்ள வெம்மையும் தம்முள் ஒத்த குணம் உடையவாயிருத்தலே காரணமாம்.

"நல்லது; 'ஒத்ததன்மை யுடையனவே தம்முள் பொருந்தும் என்ப துண்மையாயின், ஓர் ஆண்மகனும் பிறிதோர் ஆண்மகனும், ஒரு மடமகளும் மற்ருெரு மடமகளும் தம்முட் பாராட்டும் அன்புரிமை, ஒரு தலைமகனும் ஒரு தலைமகளும் தம்முட் பாராட்டும் அன்புரிமைபோல் அத்துணை முதிர்ந்ததாகவும் சிறந்ததாகவும் இல்லையே? அவர்கள் பாராட்டும் அன்பு, இவர்கள் பாராட்டும் அன்பைப்போல் காதல் என்னும் பெயர் பெறவில்லையே? காரணம் யாது?" என்று சிலர் வினவலாம்.

ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் பொதுத்தன்மை, சிறப்புத்தன்மை என இரண்டிருக்கின்றன. பச்சை விறகுக்கும் தீயினுக்கும் முறையே அமைந்துள்ள வெம்மைக் குணம் அவைகட்குரிய பொதுத்தன்மையும், விறகிலிருக்கும் பட்டை, அதனது உருவம் முதலியனவும், தீயினுக்கிருக்கும் செந்நிறம், பிரகாசம், ஒரு வஸ்துவைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டே எரிதல் முதலியனவும் அவை தமக்கு முறையே உரிய சிறப்புத் தன்மையுமாகும். காய்ந்த விறகை இன்னெரு காய்ந்த விறகோடு சேர்த்தால் அவையிரண்டும் ஒன்று சேர்ந்தெரிகின்றில. அவைகளை ஒன்று சேர்த்து எரிக்கும்படி நேர்ந்தவிடத்தும் நாம் அவைகளை ஒன்ருேடொன்று தேய்த்துக் கடையவேண்டியிருக்கிறது. இதனுல் இரண்டு பொருள்கள் தம்முள் இணங்குவதற்கு அப்பொருள்களின் பொதுத்தன்மை ஒன்ருயும், சிறப்புத் தன்மை வேருயும் இருக்கவேண்டுவது இன்றியமையாததாகின்றது என்பது இனிது புலப்படுகிறதன்ருே? இறைவனுடைய பொற்புத சிருஷ்டியில் காணப்படும் பல இரகசியங்களுள் ஆண் பெண் பாகுபாடும் ஒன்ருகும். ஆன்மாவிற்குரிய இச்சை, ஞானம், கிரியை ஆகிய இவைகளும், ஐம்பொறியால் நுகர்ந்துஅனுபவிக்கப்படும் இன்பதுன்பங்களும் கரசரணுதி அவயவங்களுட் பெரும்பாலனவும், பசிபிணிமூப்பாதிய இவைகளும், சரீரஅமைப்பிற்கு அவசியமான ஏழு தாதுக்களும் பிறவும் ஆண்மக்களுக்கும் பெண்மக்களுக்கும் பொதுவாயுள்ள பொதுத்தன்மைகளாம். சரீரத்தின் மென்மை; கன்மேந்திரியங்களின் நுண்ணிய அமைப்பு; நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பாகிய குணங்கள் இவையெல்லாம் பெண்மக்கட்கே உரிய சிறப்புத் தன்மைகளாம். சரீர வன்மை; மனேதிடம்; ஜீவேந்திரியங்களின் திண்ணிய அமைப்பு; வீரம், தைரியம், துணிபாதிய குணங்கள் இவையெல்லாம் ஆண் மக்களுக்கே உரிய சிறப்புத் தன்மைகளாம். இங்ஙனம் ஆண் மக்களுக்கும் பெண் மக்களுக்கும் பொதுத்தன்மை ஒன்ருயும் சிறப்புத்தன்மை வேருயும் இருக்கின்றமையாற்ருன் காய்ந்த விறகும் தீயும் ஒன்றுசேர்ந்தவழி இயற்கையாகவே விறகு நெருப்புப்பிடித்து எரிதல்போல், ஓர் ஆண்மகனுக்கும் மடமகளுக்கும் ஏற்படும் அன்புரிமையானது, இயல்பாகவே அவர்களுக்குள் எழுவதாய், மிக முதிர்ந்ததாய், இணையற்றதாய், காதல் என்னும் பெயர் பெறுதற்கு ஏற்றதாய் இருக்கின்றது. ஆகவே, காதல் என்பது மனதிற்கிசைந்த ஓர் ஆண்மகனைக் கண்டவிடத்து ஒரு பெண்மணிக்கும்,

(இதன் தொடர்ச்சி 116-ம் பக்கம்)

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
CHILDRENS' & LADiES' PAGES
ரிப்வான் விங்கிள் கதை*
THE STORY OF RIPVAN WINKLE

அமெரிக்கா கண்டத்தின் தேசங்களில் மிகவும் பிரசித்திபெற்ற ஐக்கிய நாடுகளில், (United States of America) காட்ஸ்கில் (Katskill) என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு மலைத்தொடர், வளப்பம் பொருந்திய ஹட்ஸன் நதிக் (Hudson River) கருகே, வான ளாவி, உயர்ந்து விளங்குகின்றது. இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, என்று கூறும் பருவங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அம்மலையின் நிறம் மாறி மாறித் தோன்றும்; இதுமாத்திரமல்ல. அம்மலைத்தொடர் ஒரு நாளுக்குள்ளேயே, மணிக்கு மணி, வெவ்வேறு நிறத்துடன் தோன்றும். ஆகவே அம்மலையடிவாரத்தில் வசிக்கும் ஜனங்கள், மழையோ, காற்றோ, புயலோ, மற்றெந்த சீதோஷ்ண மாறுதலோ, வருமுன்னரே அம்மலையைப் பார்த்த

* கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முதலில், சில ஆங்கிலர், இங்கிலாந்தினின்றும் புறப்பட்டு, கப்பல் யாத்திரைசெய்து, இப்போது ஐக்கியநாடுகள் (United States of America) என்று கூறுந் தேசத்தில் குடியேறி, நாளடைவில் அத்தேசமுழுவதும் பரவி, இங்கிலாந்து சக்ரவர்த்தியின் அரசாட்சிக்குட் பட்டவர்களாய் ஏறக்குறைய இருநூறு வருஷங்களாக வசித்திருந்தார்கள். ஆனல், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினிறுதியில், ஆங்கில மன்னராயிருந்த மூன்றாம் ஜார்ஜ், (George III,) ஐக்கிய நாடுகளில் தேயிலைமேல், தீர்வை இறுத்தாரென்ற வியாஜத்தை முன்னிட்டு, அந்நாட்டார், ஆங்கிலரோடு போர் செய்து, அப்போரில் வெற்றியடைந்து, அதனல் ஸ்வாதீனம் பெற்று, அன்றுமுதல் குடியரசாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இந்தப் பெரும்போரில், இராணுவத் தலைவராயிருந்து, தந்நாட்டுக்கு ஜயமும் கீர்த்தியுந் தந்து, தமது நாட்டிற்கு, முதற் பிரதிநிதி (President) யாக இருந்தவர், ஜார்ஜ வாஷிங்க்டன் (George Washington) என்பவர். இங்கிலாந்து தேச சரித்திரத்திலுள்ள இவ்வரலாறு இங்குக் கவனிக்கற்பாலது.

(115-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அங்ஙனமே மனதிற்கிசைந்த பெண்மணிமீது ஓர் ஆடவனுக்கும் இயல்பாகவே உண்டாகும் உள்ள நெகிழ்ச்சியாகிய அன்புரிமை என்பது இனிதுபெறப்பட்டது. எனவே "காதலுக்குக் கண்ணில்லை" என்பதற் கிலக்கியமாகக் குண்டலகேசி கள்வனுகிய காளனையே மணப்பதாக வற்புறுத்திக் கூறியது ஒரு வியப்பன்று.

நாகை-ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

மாத்திரத்தில், "இன்ன மாறுதல் நாளைவரும் என்று தவருமல் எளிதிற் கூறுவார்."

இம்மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுவில், மழை, பனி, வெய்யிலாலும் காலப்போக்கினுலும், சற்றே பாழடைந்த ஒரு வீட்டில், ரிப்வான் விங்கிள்என்னும் ஒரு குடியானவன் வசித்திருந்தான். அவன் சற்றேனும் கபடமற்றவன்; அனைவராலும் நல்லவன் என்னும் பெயர் வாய்ந்தவன்; அதோடு அடங்காப்பிடாரியான தன் மனைவியிடம் பெரிதும் நடுங்குவான். வாஸ்தவத்தில் இந்நடுக்கம் பற்றியே அனைவரும் இவனை நேசித்தனர் போலும். ஏனெனில் இல்லத்தில் உறையும் அடங்காப்பிடாரிகள் கையிற்சிக்கி, நடுங்கிக் காலங்கழிக்கும் மனிதர்கள், தாம் பிரதிதினமும் தம் மனைவியைத் திருப்தி செய்யும் வழக்கம் பற்றி, தமது நண்பரோடு பழகும்போதும் அவர்களைத் திருப்தி செய்ய முயல்கிருர்கள். அன்றியும் அடங்காப் பிடாரிகள், தாங்கள் இழைக்கும் பெருந் துன்பமாகிய உலைக்களத்தின் பெரு நெருப்பில், தங்கள் கணவர்களின் மனதாகிய இரும்பை அநுதினமும் காய்ச்சுவதால், முதலில் இரும்புபோல் வலிய அவர்கள் மனமும், நாளடைவில் பதப்பட்டு, எவ்வழியும் எளிதில் வளைக்கக் கூடியதாகிறது. மேலும், பொறையுடைமையின் மகிமையைப்பற்றி, ஆயிரம் பிரசங்கங்களைக் கேட்டாலும் அவை யத்தனையும் ஒரு தலையணை மந்திரோபதேசத்திற்கு நிகராகுமா? இவ்வாருன மந்திரோபதேசங்கள், அபரிமிதமாய்க் கிடைக்கப்பெறும் பாக்கியம் வாய்ந்தோர்களில் ரிப்வான் விங்கிளே மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலி.

இப்பெரும் பாக்கிய வசத்தினுல், அவ்வூரார் யாவருக்கும் இவனி[illegible] விசுவாசம் அதிகம். அவ்வூர்ச் சிறுபிள்ளைகளோ இவனைக் கண்டாற் போதும்; ஆரவாரத்தோடு அவனை எதிர்கொண்டழைப்பார்கள். ஏனென்றல் அவன் பன் முறையும் அவர்களோடு பாரியடித்தும், காற்றுடி பறக்கவிட்டும், குண்டாடியும், மற்று பலவகையான ஆட்டங்களை அவர்களுக்குக் கற்பித்தும் வருவான். ஆட்டமாடின பிறகு, பூதம், பேய், பிசாசு, காட்டுமனிதர் முதலியவைகளைப்பற்றி விநோதமாகக் கதை சொல்வான். ஆனதுபற்றி, சிறு பிள்ளைகள், ஸ்வேச்சையாக அவனுடைய மார்மேலும், தோள்மேலும், முதுகிலும், நிர்ப்பயமாய் ஏறி விளையாடுவார்கள்.

எல்லாரும் அதிசயிக்கத்தக்க குணம் இவனிடம் ஒன்றுண்டு. அதாவது பயன்தருங் காரியங்களைச் செய்வதில் சற்றுமனமில்லாமை. இதைக்கொண்டே, இவன் ஊக்கமற்றவனென்று கூறக் கூடாது. ஏனெனில், நான்குமார் நீளமும், தூக்க முடியாத கனமுள்ள ஒரு தூண்டிற் கோலைக் கையில் தாங்கி, குளிர் நடுக்கும் பாறையின்மீது உட்கார்ந்துகொண்டு, ஒரு மீன்கூட அகப்படாவிட்டாலுஞ் சளைக்காமல், காலை முதல் மாலைவரையில் தூண்டிலின்மேற் கண்ணுக, அசையாமல் உட்கார்ந்திருப்பான். அல்லது

பொழுது போக்குவதற்காக, நாலைந்து புறாக்களையாவது, இரண்டு மூன்று அணிலையாவது சுடுவதற்காக, ஒரு துப்பாக்கியைத் தோளிற் சாத்தி, காடு, செடி, மலை, பள்ளத்தாக்கு என்று கொஞ்சமும் பயப்படாமல்; சேற்றிலுஞ் சதுப்பிலும், ஒரு நாள் முழுவதுந் திரிவான். அயலானுடைய வண்டி, அசைக்க முடியாத கனத்தோடு சேற்றிலழுந்தி விட்டதென்றாலும், புலங்களைச் சுற்றி கருங்கற்சுவர் எழுப்புங் காலத்து, தன்னுதவியை யாராவது வேண்டினாலும், தன் முழுமனதோடும் அவர்களுக்குதவுவான். சுருங்கச் சொல்லில், ரிப் தன் காரியந்தவிர மற்றெந்த வேலையை வேண்டுமானாலுஞ் செய்வான்; ஆனால், தன் சொந்த வேலையைச் செய்வதோ, அவனுக்கு முற்றிலும் அஸாத்தியம். ஆகையால் இவனுடைய தோட்டமும் நிலங்களும், பாடுபடுவாரின்றி நாளுக்கு நாள் க்ஷீணித்துக்கொண்டே வந்தன.

அவனுடைய பிள்ளைகள்; பெற்றோராற்றுத் தெருவில் திரியும் அனாதைகளைப்போல், கந்தை கட்டித் திரிந்தனர். தகப்பன் பெயரைக்கொண்ட மூத்த புத்திரன், நாமகரண காலத்தில், தன் தகப்பன் பெயரோடு அவனுடைய குணங்களையும் ஆஸ்தியாக அடைந்தான் போலும். அந்தப்பிள்ளை, குட்டிபோட்ட பூனையைப்போல் தன் தாயாரின் முன்றானையைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பானேயன்றி, அவளை விட்டு, அப்புறம், இப்புறம் நகரமாட்டான். அவனுடைய உடை அதியாச்சரியமானது. தன் தகப்பன் உடுத்திக் கிழித்த சட்டைகளிலிரண்டைக் குதிக்காலின் கீழே புரளும்படியாகப் போட்டுக்கொண்டு, சீமாட்டிகள், சேறானவிடத்தில் நடக்கும்போது, தங்கள் பாவாடைகளைக் கரங்களிற்பற்றிப் போகும் வண்ணமே, வெகு சிரமப்பட்டுத் தன் சட்டையைக் கையால் தூக்கிக்கொண்டு அங்குமிங்தம் ஓடுவான்.

எதுஎப்படி யிருந்தாலும் ரிப்வர்ன் விங்கிளுக்குஎல்லாம் ஒன்றே. விசாரம் இன்னதென்று அவனுக்குத்தெரியாது. வேலைசெய்து உண்பதைக் காட்டிலும் வேலைசெய்யாமற் பட்டினியிருப்பதே உசிதமென்று எண்ணும் பாக்கியவான். ஆனால் இவன் மனைவி, இவனுடைய சோம்பலைப் பொறுக்கமுடியாமல், இவன் காதில் அஹோராத்திரம் இடிபோல்முழங்குவாள். அவள் என்ன சொன்னாலும் இவனளிக்கும் பதிலொன்றே; அதாவது மௌனமாயிருத்தல். இவனுடைய மௌனத்தைக் காணக்காண, அவளுக்குக் கோபம் மேன்மேலும் மூளும். அப்போது இவன் ஒரே ஓட்டமாக வீட்டிற்கு வெளிப்புறம் ஏகுவான்;— ஏனென்றால், வீட்டின் உட்புறம், வெளிப்புறம் ஆகிய இரண்டு புறங்களில், அடங்காப்பிடாரியின் கணவனுக்குச் சொந்தமானது வீட்டின் வெளிப்புறமொன்றுதானே.

ரிப்வான் விங்கிளுக்கு ஆருயிர்த்தோழனான அவனுடைய நாயும், தன் எஜமானுடைய மனைவியைக் கண்டால் நடுநடுங்கும்; ஏனெனில், அச்சீமாட்டி, அவ்விருவரையும் சோம்பேறித்தனத்திற் சென்று பிறந்தவர்களெனக் கருதினாள். அம்மாது, விளக்குமாற்றைக் கையிலெடுத்தாற் போதும்; உல்ப் (Wolf) என்று பெயர்பெற்ற அந்த நாய், ஊளையிட்டுக் கொண்டு கதவை நோக்கி ஓடி ஒளிக்கும்.

இவ்வாறே வருஷங்கள் பலவுங் கழிந்தன அந்தச் சீமாட்டியின் தொண்டையும் நாளுக்கு நாள் உரம் பெற்றது. உண்ணும் வேளை தவிர, மற்ற வேளையில், ஒரு விநாடி நேரங்கூட, வீட்டில் தங்குவதரிதென்று கண்டறிய, அந்தவூர்ச் சத்திரத்து வாயிலில் பிரதிதினமுங் கூடும் ஸபையில் தானுமொரு மெம்பரானான். அந்தச் சத்திரத்ததிகாரியே, அச்சபையின் சாச்வத அக்கிராஸனாதிபதி. தெருப்பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயரான டோரிக் வான் பம்மேல் (Derrick Van Bummel) என்பவர், அச்சபையின் மெம்பர்களில் முக்கியமானவர். அச்சத்திரத்தின் வாசலில், உயர்ந்து வளர்ந்த ஒரு மரத்தின் நிழலில், ஒரு விசுப்பலகையின்மேல் அந்தச் சபைகூடும், அக்கிராஸனாதிபதியும் அச்சத்திரத்திற் கதிகாரியுமான, நிக்காலஸ் வெட்டர் (Nicholas Vedder) எப்போதும் புகைச்சுருட்டை உல்லாஸமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு, தன் நாற்காலியை அம்மரத்தின் கீழிருந்து அப்பால் எடுக்கலாமே, வெய்யில் ஏற ஏற, நிழலுக்குச் சரியாய் நாற்காலியைத் தள்ளிக் கொண்டிருப்பார். ஆகையால் அவ்வூரில் ஆண் பெண் அனைவரும், அந்த அக்கிராஸனாதிபதியின் நாற்காலி, அம்மரத்தின் கீழ் இருக்கும் இடத்தைப் பார்த்தவுடனே, பொழுது இத்தனை நாழிகை யாயிற்றென்று வெகு ஸுலபமாய்க் கூறுவார்கள். ஆறு மாதத்திற்கு முன் அச்சிடப்பெற்ற ஸமாசாரப் பத்திரிகை ஒன்று எப்போதாவது இவர்கள் கையிற் கிடைக்குமாயின், இச்சபையின் மெம்பரான உபாத்தியாயர் அதை அதிக உத்ஸாஹமாகப்படிப்பார் அச்சபையின் மெம்பர்கள் பேசும் வியங்களைப்பற்றி அக்கிராஸனாதிபதி, தன் அபிப்பிராயங்களை, வாய்திறந்து சொல்லுவதேகிடையாது. பிறர் சொல்லுவது தன் மனதிற்கு அங்கீகாரமாய் இருக்குமாகில், சுருட்டின் புகையைத் தன் வாயிலிருந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் ஊதுவார். அங்கீகரிக்காவிட்டால், நீராவியந்திரம் புகை விடுவதைப் போலக் குப் குப்பென்று, வாயினின்றும் ஊதுவார். இத்தகைய குறிகளைக் கொண்டே, அச்சபையார் தமது அக்கிராஸனாதிபதியின் அபிப்பிராயங்களைத் தெளிவாய் அறிவார்கள்.

பல நாள்களாய் ரிப்வான் விங்கிள் இங்கே வந்து காலங்கழித்தான். ஆனால் அவன் மனைவியோ, அவனை இங்கும் இருக்க விடவில்லை. எல்லோரும் கூடியிருக்கும்போது, அவர்கள் நடுவில் புகுந்து, ஸபையாரையும் அக்கிராஸனாதிபதியையும், சோம்பேறிகளென்று வைவாள். இவ்விடமும் தனக்குப் பயம் தராததைக் கண்ட ரிப் உண்டவேளை போக மற்ற வேளையில், துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு காட்டில் வேட்டையாடிக் காலங்கழிப்பதே ஸரியென்று தீர்மானித்தான்.

இவ்வாறு பலநாள் சென்றபின், ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில், தன்னையும் அறியாமல், காட்ஸ்கில் மலையின் மிகவும் உன்னத சிகரமொன்றில் போய்ச் சேர்ந்தான். அன்று முழுவதும், தனக்கு மிகவும் பிரிய விளையாட்டாகிய அணில் வேட்டையாடி மிகவும் களைத்திருந்தபடியால், சற்று இளைப்பாறக் கருதி, மலைமேற் செழித்துப் படர்ந்த பசும்புல்லின்மேல், துப்பாக்கியை அருகே வைத்துப் படுத்துக்கொண்டான். நாற்புறமும் உயர்ந்த மரங்கள் காற்றில் அசைந்தன. தூரத்தில், கம்பீரமான ஹட்ஸன் நதி (Hudson River) பாய்வதையும், அதன் நீல நிறமான ஜலத்தின்மேல் இங்குமங்கும் சிறிய படகுகள், நீர்ப் பறவைபோல் வெள்ளிய பாய்விரித்துச் செல்வதையும், நெடுந்தூரத்தில் அவ்வாற்று ஜலத்தின் நீல நிறமும், ஆகாயத்தின் நிறத்தோடு கலந்து மறைவதையும், ஆனந்தமாய்க் கண்குளிரக் கண்டான். மேற்கே திரும்பிப்பார்த்தான். ஸூரியன் அஸ்தமிக்க இன்னும் அரை நாழிகைப்பொழுது தானிருக்கும், தானிருக்கும் கிராமமோ ஐந்தாறு மைல் தூரத்திற்கப்பாலிருக்கிறது. ஊர்போவதற்குள் இருட்டிவிடும். தன் மனைவிக்கு என்ன விதமாய்ப் பதில் சொல்வதென்று பயந்து, ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

இச்சமயத்தில், சற்று தூரத்திலிருந்து' "ரிப்வான் விங்கிள்! ரிப்வான் விங்கிள்!' என்று தன்னை யாரோ உரத்த சத்தமாய்க்கூப்பிடும் தொனிகேட்டது. திரும்பிப்பார்த்தான்; சற்று தூரத்தில், தோளில் ஒரு பெருஞ்சுமையைத் தாங்கி அம்மலைமேல் சிரமத்தோடு ஏறிவரும் ஒரு விசித்திர ரூபமுடையவனைக் கண்டான். தன்னுடைய உதவியை வேண்டித் தன்னை அழைத்தனன் போலும் என்று நினைத்து, அம்மனிதனை நோக்கி நடந்து, அவனருகே வந்தான். அருகில் வந்து உற்று நோக்கினவுடன் ரிப் ஆச்சரியமும் பயமும் அடைந்தான். வந்தவனோ கிழவன்; அவனுடைய உடை மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாயிருந்தது; முதுகில் மது நிறைந்த ஒரு தோற்பையைச் சுமந்திருந்தான். ரிப் அருகே வந்ததை உணர்ந்து, தன் சுமையைச் சற்றுத் தாங்கி உதவுமாறு சைகை செய்தான். இந்தக் கிழவனைக் கண்ட ரிப் தன்னையறியாமலே மெய் சிலிர்த்து, பதில் ஒன்றுங் கூறாமல் அவனுக்குதவினான். கிழவனும் அவனுமாக, மாறி மாறி, அத்தோற்பையைச் சுமந்துகொண்டு, அம்மலைச் சிகரத்திற்கு வந்து, அங்கிருந்து ஒரு பள்ளத்தாக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள். அக்கிழவனுடைய விருத்தாந்தத்தையும், அந்த அந்திவேளையில், அக்காட்டில், மலைநடுவில், அப்பையோடு அவன் என்ன முகாந்தரத்திற்காக வந்தானென்பதையும் கேட்க வேண்டுமென்று, ரிப் மிகவும் ஆவலுள்ளவனாயிருந்தாலும் அக்கிழவனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு, மனம் நடுங்கி, ஒன்றுங் கேளாமல் கூடவே நடந்தான்.

(இக்கதை அடுத்த சஞ்சிகையில் முடிவுபெறும்.)

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

இந்தியாவிற் காகிதத்தொழில்.—1911-ம் வருஷத்தில் ஏற்பட்ட கணக்கின்படி இந்தியாவில் எட்டுக் காகிதத் தொழிற் சாலைகளிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து 6 கோடிப் பவுண்டுக் காகிதம் உற்பத்தியாகிறது. அத்தொழிற்சாலைகளில் 4600 பேர்கள் வேலை செய்கின்றனர். இந்தியாவுக்கு இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, ஆஸ்ட்ரியா, பெல்ஜியம் முதலிய நாடுகளிலிருந்து 118 லக்ஷ ரூபாய் மதிப்புள்ள காகிதமும் அட்டைகளும் வருகின்றன. அவற்றில் இங்கிலாந்திலிருந்து 63 லக்ஷ ரூபாய் மதிப்புள்ள காகிதம் வருகின்றது. ஜெர்மனியிலிருந்து 20 லட்சரூபாய் மதிப்புள்ள காகிதமும், ஆஸ்ட்ரியாவிலிருந்து 10 லட்சரூபாய் மதிப்புள்ள காகிதமும், பெல்ஜியத்திலிருந்து 5 லட்ச ரூபாய் மதிப்புள்ள காகிதமும் இந்தியாவுக்கு வருகின்றனவாம்.

***

பூனாவிலுள்ள கம்பியில்லாத் தந்தி ஸ்டேஷன். இப்பொழுது பூனா நகரத்தில் கட்டப்படும் கம்பியில்லாத் தந்தி ஸ்டேஷனிலிருந்து கெயிரோ மார்க்கமாக லண்டனுக்குத் தந்தியனுப்பி ½ மணி நேரத்திற்குள் மறுமொழி யறியலாமாம். யுத்த காலங்களில் இது மிகவும் பயன்படுவதாமென்பது வெளிப்படை; வேறொரு தந்தி வாங்கும் ஸ்டேஷன் ஏற்படுமாயின் ஷை பூனா ஸ்டேஷனிலிருந்து ஒரு நிமிஷத்திற்கு 75 வார்த்தைகள் வீதம் அனுப்பலாமாம்.

***

ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவிற்குத் தீப்பெட்டிகள் அனுப்பிவரும் முக்கியமான தேசங்கள்.—ஜப்பான் 66,72,560 குரோஸ்கள்; ஸ்வீடன் 33,51.684; ஆஸ்டிரியா 12,02,082; நார்வே 8,18.524; பெல்ஜியம் 2,79,812; ஜெர்மனி 1,84,367; ஸ்ட்ரெயிட்ஸ் ஸெட்டில் மெண்ட்ஸ் 79,327; மற்றத் தேசங்கள் 1,63,471. ஆக 1.27,51,827 குரோஸ்கள் மேற்குறிப்பிட்டிருக்கும் தேசங்களிலிருந்து நம் இந்தியாவிற்கு சென்றவருடம் ஏப்ரல் மாதமுதல் இவ்வருடம் பிப்ரவரிமாதம் வரை 11 மாதங்களில் இறக்குமதியாயிருக்கின்றன.

***

கவர்ன்மெண்டு கிராண்டு.—புதிய ஸ்கூல்களை ஸ்தாபிப்பதற்கும் இப்பொழுதிருக்கும் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்களிலுள்ள உபாத்திமார்களின் தொகையை அதிகப்படுத்துவதற்கும் கவர்ன்மெண்டார் 147922 ரூபாயை லோக்கல் போர்டு முனிஸிபல் ஸ்கூல்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கும்படியாய் சாங்க்ஷன் செய்திருக்கிறார்கள்.

பெல்ஜிய நாட்டரசன்

ஜர்மன் சக்ரவர்த்தி

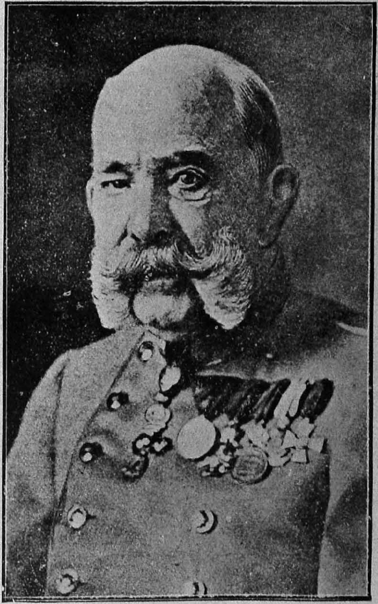

ஆஸ்ட்ரியச் சக்ரவர்த்தி

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
28 OCT 1914

நமது சக்ரவர்த்தி ஐந்தாம் ஜார்ஜ்

ருஷ்ய சக்ரவர்த்தி

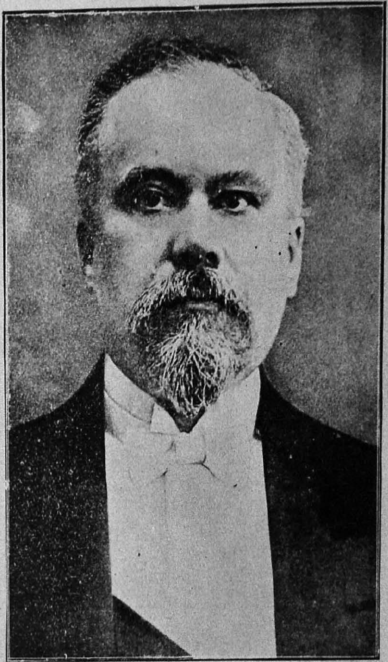

பிரான்ஸ் தேசத்துப் பிரஸிடெண்ட்